

ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်လက်

မှ ယုံ မိ ခ် လျှံ ကျူး ခိုး

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်လက်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

BURMESE
CLASSIC
COM

ပြေး

ပထမ၌ မီးတောက်တစ်ခုဟု သူထင်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

မီးတောက်တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းကိုးက သိလိုက်ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ထိုလူ၏အဝတ်အစားသည် အနီရောင် ဖြစ်ရုံမက ထိုလူ၏
မျက်လုံးများကလည်း အနီရောင် ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ထိုလူကို ကြည့်ရာ လူတစ်ယောက်ထက် မီးတောက်မီးလျှံ
တစ်ခုနှင့် ကူနေ၏။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူက မီးတောက်မီးလျှံသဖွယ် နီရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
ကျန်းကိုးအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျန်းကိုးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက အဖြေမပေးပါ။

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

“ကျုပ် မေးတာကို အရင်ဖြေပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“ကိစ္စ ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“စုမာကျွေးက ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

သူသည် စုမာကျွေးနှင့် မတွေ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေ
ပြီ ဖြစ်၏။

ယမန်နှစ်က သူနှင့်စုမာကျွေးသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြင့်
စုမာကျွေး၏အိမ်၌ နှစ်သစ်ကူး ညစာစားခဲ့၏။

ထိုနောက်ပိုင်း သူတို့ မဆုံဖြစ်ကြတော့ပါ။

သူက အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူနဲ့ခင်ဗျား သိလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သူ၏အမေးစကားအား အဖြေ
မပေးပါ။

ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“စုမာကျွေးက ခင်ဗျားကို ဘာတွေပြောပြခဲ့သလဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။

သူ၏စကားကြောင့် ကျန်းကိုး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

ကျန်းကိုး မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ထားသောလူက...

“ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“သူပြောခဲ့တာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ကျုပ်လဲ အားလုံးကို ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မင်းကိုပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျန်းကိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...

“သူက ဘာပြောခဲ့လို့ ကျုပ်က ဘာကိုကြားရမှာလဲဗျ”

ဟု ပြော၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ပြုံးလိုက်၏။

ပြီးမှ...

တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“စုမာကျွေမှာ အလွန်ရှင်းနီတဲ လူလေးယောက်ရှိတယ်၊ ဟိုလေ့၊ ဖန်းဝှေး၊ စန်းမင်းနဲ့ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသည်။

ကျန်းကိုးက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား နားမလည်နိုင်သော

မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ထိုလူ ပြောသမျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည် မဟုတ်

စီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

လား။ အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ပြုံး၍...

“လူတစ်ယောက်ဟာ လူတွေ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိပြီးဆိုပါတော့၊ သူဟာ ဘယ်သူ့ကို ပြောပြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ပြုံးပြီး...

“သူက သူ့ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကို ပြောပြမှာပေါ့၊ ဒါက အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲလေ”

ဟု သူ၏အမေးကို သူ့ဘာသာသူ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချပြီး...

“သူက ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ချက် ပြောပြခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက...

“ပြောပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

ကျန်းကိုးက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြီး...

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်လဲ”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“တစ်ခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် အဖြေပေးသည်။

ကျန်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ကျုပ် မယုံဘူး”

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ် စုမာကျွေ့နဲ့ မတွေ့တာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား လိမ်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုး ပခုံးတွန့်၍...

“ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မယုံဘူး”

ကျန်းကိုးက...

“မယုံလဲ ယုံပါလို့ ကျုပ် မပြောချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာ

မှ မသိဘူး”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မျက်မှောင်ကုပ်၍...

“မလိမ်နဲ့၊ မင်းသိရမယ်”

ဟု ငြင်းလိုက်သည်။

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချပြီး...

“နေပါဦး၊ စုမာကျွေ့က ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလို့

လား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခေါင်းညိတ်၍...

“သိတာလဲ”

ကျန်းကိုးက...

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ငိုငုံကျသွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူက မချိုပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ပြောပြလိုက်မိလို့”

ဟု ဝန်ခံ၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စုမာကျွေ့နဲ့

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားမမေးတာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“သူက မင်းတို့ကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက...

“သူက ကျုပ်ကို ပြောပြခဲ့တယ်လို့ စုမာကျွေးက ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့လို့လား”

ပြန်မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ကျန်းကိုးက အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ကြောင်ကို သတ်လိုက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်တယ်”

ကျန်းကိုးက မီးလောင်ကျွမ်းနေသော မိမိအိမ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

ဗို့နောက်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူထံ ပြန်လှည့်ရင်း...

“ကျုပ်အိမ်ကို မီးရှို့တာလဲ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ဟု ထပ်၍မေးသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မငြင်းပါ။

ဦးခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်တယ်”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်နဲ့ ရန်ငြိုးရှိလို့လား”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိဘူး”

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် မေးသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ကျုပ် မေးတာကို အမှန်အတိုင်း ဖြေအောင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလာသည်။

ကျန်းကိုးက လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို စုမာကျွေးက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်

လား”

ကျန်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းကာ...

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်ကို စုမာကျွေးက ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ စကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အနီရောင်ဝတ်စုံ နှင့်လူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာပြီး...

“ဘာလဲ ပြော”

ဟု ကမန်းကတန်း မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“သူက ကျုပ်ကို မပြောခဲ့ပေမယ့် ဟိုလေ့နဲ့ ဖန်းဝူးတို့ကို ပြောရင်ပြောခဲ့မှာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ စိတ်ပျက်သွား၏။

သူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ...

“စုမာကျွေးက သူတို့ကို ပြောခဲ့တာ ခင်ဗျားသိလား”

ဟု မေးသည်။

ကျန်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စုမာကျွေးနဲ့ ရင် လျှို့ဝှက်ချက်ရဲ့ လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်တာပဲ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးသည် ထိုလူ၏စကားတို့ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လျှို့ဝှက်ချက် မပေါက်ကြားဖို့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူ မရှိမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုး မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျား စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ရှင်းပါတယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ သိတဲ့လူမရှိအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်းကိုး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

သူက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို ကြည့်ရင်း...

“ဒါဆို ခင်ဗျားက သူတို့ကို..”

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး၏စကားမဆုံးမီ အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ကြား
ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ကို တစ်သက်လုံး စကားမပြောနိုင်အောင် လုပ်လိုက်
ရတာပေါ့”

ကျန်းကိုး မျက်လုံးပြူးကာ...

“ခင်ဗျားက သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိဘူး”

ဟု ငြင်းလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိတယ်ဆို
တာကို သိသွားပြီလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသည် အလွန်ပင် အေးတိအေးစက်နိုင်လှပေ
သည်။

ရုတ်တရက်...

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ပေါက်ကြားလို့မှ
မဖြစ်တာ၊ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာတောင် လူသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဦးခေါင်းဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ...

“အင်း ခင်ဗျားက လျှို့ဝှက်ချက်ရဲ့ အရေးကြီးပုံကို နားလည်
သားပဲ”

ဟု ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်သည်။

ကျန်းကိုး၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

သူက အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါပေါ့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ချက်ရဲ့ အရေးကြီးပုံကို
နားလည်ရသလဲ သိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် တွေ
ဝေသွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မှာလဲ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိလို့ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟင်”

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည်
မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျန်းကိုးကို
ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုးက အလွန်တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်
အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာကိုမေးမှာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားက ဟိုလွေတို့၊ ဖန်းဝူးတို့ကို သွားရှာတုန်းက သူတို့
ရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ကျန်း
ကိုးကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊
ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသာ ပြောပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ သက်ပြင်းချရင်း...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ တစ်
ချိန်က သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေပဲ၊
ခင်ဗျားက သူတို့ အကြောင်းကို မစုံစမ်းခဲ့ရင် ခင်ဗျားက သူတို့ကို
ဘယ်လိုယှဉ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါချေ။

ကျန်းကိုး ပြုံးလိုက်ပြီး အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏အကြည့်ကား ဓားသွားအလား စူးရှထက်မြက်လှပေ
သည်။

ကျန်းကိုးက ယခုကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် အနီရောင်
ဝတ်စုံနှင့်လူသည် တစ်ချက်မျှ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ကျန်းကိုးက ရုတ်ရက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်ဆီကို မလာခင် ကျုပ်ရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ စုံစမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ပန်းတစ်ချက် မသိမသာတွန့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်းစာရင်းမှာ မရှိဘူး။ သိုင်းလောကမှာ ဆယ်နှစ်လောက် ကျင်လည်ခဲ့ပေမယ့် နာမည်မရှိခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ဟာ သာမန်ထက် နည်းနည်းသာပိုတယ်”

သူက မချီပြီးတစ်ချက်ပြီးကာ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ စာပေရှူးတယ်၊ ကဗျာရှူးတယ်၊ သဘာဝရဲ့ အလှအပကို နှစ်သက်တယ်၊ ကြောင်ကလေးတွေကို ချစ်တယ်၊ ဒါတွေပဲ ခင်ဗျားစုံစမ်းလို့ ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက စကားပြောရန် သတိမရဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

သူသည် ကျန်းကိုးအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ရင်းမှ ကျန်း

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ကိုးသည် မိမိအတွက် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသူ ဖြစ်သည်ကို နားလည်လာ၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးက တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားသော အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် စိတ်ထဲ၌ မလုံမလဲ ဖြစ်လာလေသည်။

သူက ကျန်းကိုးအား ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားမှာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“ခင်ဗျား မသိဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်းကိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို အေးစက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်

ပြီး ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ...

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အမှန်တော့၊ မင်းက ကျုပ်ဆီကို မလာသင့်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများ မသိမသာ
အေးစက်လာ၏။

သူသည် ကျန်းကိုး အကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စုံစမ်း
ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ကျန်းကိုး၏အကြောင်းကို ယခုထက် ပို၍မသိခဲ့ရပါ။

ကျန်းကိုး၏အေးတိအေးစက် အမူအရာကြောင့် ကျန်းကိုး
၏ထံ၌ မိမိမသိသော ဝက်ဖဲတစ်ချပ် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူသည် ယုံ
ကြည်ထားလေသည်။

ထိုဝက်ဖဲသည် မိမိ အသက်ကိုပင် ခြိမ်းခြောက်နိုင်လိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်း အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက တွေးနေမိ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကျန်းကိုးအား အလစ်မပေးရဲတော့ပါ။

သူသည် ကျန်းကိုး၏မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်၍
နေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းကိုး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်
တုန်လှုပ်ခြင်းစသည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

သို့ဖြစ်၍...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ကျန်းကိုးအား ကြည့်ရင်း
စိတ်ထဲဝယ် တုန်လှုပ်လာမိတော့သည်။

သူ့အား ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသည့် ကျန်းကိုးထံတွင် မည်
သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေပါသနည်း။

❖ ❖ ❖

၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှို့ဝှက်ချက်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွား
သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ရင်ထဲဝယ် မတင်မကျဖြင့် ရှုပ်
ထွေးနေ၏။

ထိုစဉ်...

ကျန်းကိုးက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်...

“မင်း ကျုပ်ဆီကို မလာသင့်ဘူး”

ဟု ထပ်၍ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်ပြီးလျှင်
မိုးကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို ပြုံးပြကာ...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

“အမှားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး၊ မင်းက ကျုပ်
ကို သတ်ချင်ရင် ကျုပ်အကြောင်းကို ဒီထက် ပိုပြီး စုံစမ်းခဲ့ဖို့ ကောင်း
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကျန်းကိုးသည် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ကျန်းကိုး လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် အနက်ရောင်အလုံး
လေးများသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ရှေ့သို့ ကျလာပြီး...

“ဖောက်...ဖောက်...ဖောက်”

ဟူသော အသံဖြင့် ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

ခရမ်းရောင်မီးခိုးလုံးများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ကျန်းကိုး၏ရယ်မောသံနှင့်အတူ...

“ချယ်ရီပန်းအဆိပ်ကို ကြားဖူးလား”

ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်၏။

မျက်စိတစ်ဖိုတ်အတွင်းမှာပင်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ ရှေ့သို့ အနက်ရောင်အလုံးလေး သုံးလုံး ကျရောက်ကာ ပေါက်ကွဲသွားပြီး ခရမ်းရောင်မီးခိုးလုံးများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ ရိုက်ထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်၌ ခရမ်းရောင်မီးခိုးများကြားမှ ကျန်းကိုး၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရ သောကြောင့် ကပျာကယာ မိမိ၏နှာခေါင်းကို အင်္ကျီလက်မောင်းစ ဖြင့် ပိတ်လိုက်ရလေသည်။

ချယ်ရီပန်းအဆိပ်...။

ထိုအဆိပ်အကြောင်း သူကြားဖူး၏။

ချယ်ရီပန်းတောင်ကုန်းမှ ချယ်ရီဘွားဘွား၏ အစွမ်းထက် သော အဆိပ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

အချို့က ထိုအဆိပ်ကို 'ခြေလှမ်းတစ်ရာ'ဟု ခေါ်ကြသည်။

အကြောင်းမှာ...

အဆိပ်မိသော လူတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းတစ်ရာ မပြည့်မီမှာပင် သေဆုံးသောကြောင့် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် အသက်အောင့်၍ နောက်သို့ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ခုန်ထွက်လိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

ခရမ်းရောင်မီးခိုးငွေ့များသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်း သွား၏။

သို့သော်...

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခရမ်းရောင်မီးခိုးများသည် လွင့်ပြယ် သွား၏။

ယခု...

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်းနေသော ခရမ်းရောင်မီးခိုးများ ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ ကျန်းကိုးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ် လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်သော ပန်းခင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူသည် ကျန်းကိုး၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ ပေ။

ထို့ကြောင့်...

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချ လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်...

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာ၏။
 ထိုသို့ သတိရလာသည်နှင့် သူသည် ပန်းခင်းကို စူးရှသော
 မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေတော့ သည်။

ချယ်ရီပန်းအဆိပ်...။
 ထိုအဆိပ်သည် အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်ပင် ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့်...
 ထိုအဆိပ်ကို အသုံးပြုသောအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ပန်း
 ပင်၊ သစ်ပင်များ အဆိပ်သင့်၍ ချက်ချင်းပင် ညှိုးနွမ်းသွားလေ့ ရှိ
 သည်။

သို့သော်...
 ယခု ပန်းများသည်ကား လန်းဆန်းနေလျက်ပင် ရှိနေသေး
 ၏။

“တောက်”
 အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခံပြင်းစွာဖြင့် တက်တစ်ချက် ခေါက်
 လိုက်သည်။

ထို့နောက်...
 ချယ်ရီပန်းအဆိပ် ပေါက်ကွဲသော နေရာအနီးတစ်ဝိုက်ကို

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။
 ထိုနေရာ၌ မြက်ပင်များသည် စိမ်းလန်းဆဲပင် ဖြစ်၏။
 ပန်းပင်များကလည်း လန်းဆန်းနေဆဲ ဖြစ်၏။
 ဤသို့ဆိုလျှင်...
 “ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် သဘောကျစွာဖြင့် ကောက်
 ကာငင်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။
 ပြီးမှ...

သူသည် ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်
 တွေ့နေရသော ပန်းခင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့်...
 “ကျန်းကိုး၊ မင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်သိသွားပြီ”
 ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုးသည် ပန်းခင်းများကြားထဲ၌ သူ၏ကိုယ်နှင့် မြေပြင် တစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် ပြားပြားဝပ်ပန်းနေလေသည်။

သူသည် ခရမ်းရောင်မီးခိုးကို အသုံးပြု၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ ပန်းခင်းထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်...

“ပန်းခင်းထဲမှာ မင်းပုန်းနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သော အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ အသံကို ကျန်းကိုးက ကြားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်...

သူသည် လုံးဝ မလှုပ်ရဲပါ။

“ကျန်းကိုး၊ မင်းရဲ့ ချယ်ရီပန်းအဆိပ်က သိပ်ပြီး အစွမ်းထက်ပါလား၊ ဟင်...ဟင်၊ မင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို ယုံအောင် လိမ်ညှာပြောတတ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်သိပြီ၊ ဟာ...ဟာ...ဟား”

ဟု ပြောလိုက်သော အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

ကျန်းကိုး၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများစို့လာသည်။

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၃၁

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ အသံသည် ဝေးရာမှတဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျန်းကိုး၏နဖူး၌သာမက လက်ဖဝါး၌ပင် ချွေးများ စေးထန်းလာပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော်...

သူသည် ပန်းခင်းထဲ၌ ပြားပြားဝပ် မှောက်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှုပ်ရဲပါ။

အကယ်၍...

သူ၏ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားပါက ပန်းပင်များကလည်း လှုပ်ရှားသွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ...

မိမိ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာကို အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ဟူသော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးတောက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကျန်းကိုးက တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော ပန်းခင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ပန်းခင်းသည် အလွန်လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

ပန်းချီဆရာများသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိပါက ထိုပန်းခင်း၏လှပမှုကို စုတ်ချက်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

ကဗျာဆရာများက စာဖွဲ့လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ပန်းချီဆရာ မဟုတ်ပါ။

သူသည် ကဗျာဆရာလည်း မဟုတ်ပါ။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

စာပေသမားလည်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲ၌ တစ်ချက်စေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

အနီရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်သွားပြီး...

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပန်းအချို့ မီးလောင်မြိုက်ကာ ကျိုးကြေသွားသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကျန်းကိုး၊ မင်းထွက်မလာလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊

ကျုပ်က မင်းကို ပန်းခင်းထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူက လက်ကို အဆက်မပြတ် ယမ်း၍ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲမှ အနီရောင်အလင်းတန်းများ ပစ်လွှင့်လာပြီး တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲကာ ပန်းခင်းထဲ၌ မီးတောက်သုံးလေးခုခန့် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ်...

လေတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍...

မီးတောက်က ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ပန်းခင်းထဲမှ မီးတောက်များကို
ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောနေလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသည်။
သူ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများက စိုရှုံ့မက စီးကျနေပြီ ဖြစ်သည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများစိုရွှဲနေသည်။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုဖြင့်
တုန်ယင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူက အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား တစ်ကြိမ်သာ လှည့်စား
နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်စားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုစဉ်...

ပန်းခင်းထဲ၌ ပေါက်ကွဲသံ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီး
မီးတောက်များ ဖြစ်လာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

မီးရောင်ရာ လေပင့်လိုက်သောကြောင့် မီးတောက်မီးလျှံ
တို့ အရှိန်အဟုန် ပိုကောင်းလာခဲ့ပေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ဤသို့ဆိုလျှင်...

မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ ဤပန်းခင်းတစ်ခုလုံး မီး
လောင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ဤပန်းခင်းထဲ၌ ဆက်လက်ပုန်းအောင်းနေနိုင်တော့
မည် မဟုတ်ပါ။

ဆက်၍ ပုန်းအောင်းနေပါက အရှင်လတ်လတ် မီးသဖြူလ်
ခြင်းခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ပန်းခင်းထဲမှ မီးတောက်များ
ကိုကြည့်ရင်း သဘောကျရာ ရယ်မောနေလေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

သူသည် လက်ကို ဝေယမ်းကာ ပန်းခင်းတစ်ခုလုံးကို မီးပင်
လယ် ဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်နေသည်။

တဝန်းဝန်း ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများ တစ်
ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော်...

ယခုအချိန်ထိ ကျန်းကိုး၏အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေးပါ။

ထို့ကြောင့်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ရယ်မောရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ တွေဝေသွားလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပူနွေးလာ၏။

တိုက်ခတ်နေသောလေက ပူနွေးနေ၏။

ကျန်းကိုး၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် စိမ့်၍ နေပေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်
သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ အသံကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီး
ကပ်လာပြီ ဖြစ်၏။

ကျန်းကိုးသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
သိမထားပါ။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
အသေမခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် လွတ်မြောက်အောင်
ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့သော်...

ပန်းခင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးပင်လယ်တစ်ခုသဖွယ်
ဖြစ်လာချေပြီ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

သူသည် မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ ထွက်ပြေးလွတ်
မြောက်နိုင်ပါဦးမည်လော။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

ကျန်းကိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာမိလေသည်။

ထိုအရာသည် သူ၏အသက်အား ကယ်တင်နိုင်ပေလိမ့်

မည်။

သူ့အနေဖြင့် စွန့်စားရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် အံ့ကိုတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ပုန်းအောင်းရာမှ ထလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက် တောက်ပလာသည်။

သူသည် ကျန်းကိုးအား မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းကိုးသည် ပန်းခင်းများကြား၌ ကြာရှည်စွာ ပုန်းနေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူက ယူဆထားခဲ့လေသည်။

ယခု...

သူတွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျန်းကိုးသည် ပန်းပင်များကြား၌ ဆက်၍ပုန်းအောင်းမနေတော့ဘဲ ပေါ်ထွက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေခြင်းပင်။

ကျန်းကိုးက အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများကြား၌ ရပ်နေသော အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် လူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ မီးတောက်မီးလျှံတစ်ခုကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျန်းကိုး၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းရဲ့သေနေ့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောက်ကာင်ကာ ရယ်မောမှုကြောင့် အနီရောင်ဝတ်စုံ နှင့်လူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကျန်းကိုးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“သေရတော့မှာသိလို့ ခင်ဗျားက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ရယ် တာလား”

ဟု ခန့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုး ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“သိပ်လဲ အပြောမကြီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဓားကို မြည်းကြည့်စမ်းပါ

ဦး”

ဟု ပြော၍ လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သို့သော်...

ကျန်းကိုး၏လက်ထဲ၌ ဘာမျှမရှိပါ။

ကျန်းကိုးက လက်ကိုလှုပ်ရှားပြီး တစ်ဆက်တည်း နောက်

သို့လှည့်၍ ပြေးလေ၏။

သူက လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သောကြောင့် အနီရောင်ဝတ် စုံနှင့်လူက လက်ကို လေထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူသည် ကျန်းကိုး၏ဓားကို ဖမ်းယူရန် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

သို့သော်...

သူ့ထံသို့ မည်သည့် အရာဝတ္ထုမျှ ရောက်ရှိမလာသော ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး သူ၏လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက် ၏။

အနီရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကျန်းကိုးထံ သို့ ပစ်လွှင့်သွား၏။

သို့သော်...

သူက လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားသောကြောင့် အနီရောင် အလင်းတန်းက သူ၏ခြေထောက်အနီးသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲကာ မီးလောင်သွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ပါ။

တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားနေ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ ကျန်းကိုးထံ သို့ အနီရောင်အလင်းတန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပစ်လွှင့် နေ၏။

“ဝုန်း-ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မီးတောက်များကလည်း ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော်...

ကျန်းကိုးသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပွတ်ကာသီကာ လွတ်မြောက်နေ၏။

မကြာမီ...

သူသည် ပန်းခင်းကို လွန်မြောက်တော့မည် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ဟူသော ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သူ၏ကျော
ကုန်း၌ မီးတောက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

သူသည် ပြေးလွှားရာမှ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေ
တော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

“ဟာ”

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးများလည်း ပြူးကျယ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကျန်းကိုး လဲကျသွားသော နေရာ၌ ကျန်းကိုးကို မတွေ့ရ၍
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ရေစီးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး ရေစီးသံ ထွက်ပေါ်
လာရာအရပ်သို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဤနေရာသည် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ဖြစ်၏။

ဝါးသုံးပြန်ခန့်သာ နက်ရှိုင်းသည့် ချောက်ကမ်းပါး ဖြစ်သည်။

ချောက်ကမ်းပါး၏အောက်ခြေ၌ ရေစီးသန်သော ချောင်းတစ်ခုရှိ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်၌ ရပ်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက ရေစီးသန်သောချောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်းကိုးအား အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါတော့ချေ။ အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ကျွန်းကိုး၊ မင်း အတော်လေး ကံကောင်းနေပါလား။ တစ်ခါ လွတ်သွားပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ပြေးမလွတ်စေရဘူး။”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ လေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

ကျွန်းကိုးသည် ချောင်းထဲသို့ ခုန်ချ၍ ရေစီးအတိုင်း ထွက်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ပြေးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက နားလည်ထားပေသည်။

ထို့နောက်...

သူက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ချောင်းကလေးအတိုင်း အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်လေတော့သည်။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူဌေးသား

ထိုက်ကျင်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

လူစည်ကားသောမြို့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စားသောက်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုရိပ်သာများ၊ လောင်းကစားရုံများ၊ ကြေးတန်းစားဂေဟာများလည်း အလွန်ပေါများ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ဆိုင်များ၊ လောင်းကစားနည်းမျိုးစုံဖြင့် လောင်းကစားနိုင်သည့် လောင်းကစားရုံများ၊ အရွယ်အမျိုးမျိုး ရရှိနိုင်သော ကြေးစားဂေဟာများကြောင့် ထိုက်ကျင်းမြို့၏ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းများကလည်း မှီလို့ပေါများလာသည်။

အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ယခင်က ခိုးဝှက်လာသော ပစ္စည်းများကို လက်ခံရောင်းဝယ်ဖောက်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ကားခဲ့သည့် ရှမ်းကျောင်းသည် ဖုံးယိအမည်ဖြင့် အပေါင်ဆိုင်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

သူသည် တိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် မိမိ၏ ပြိုင်ဘက် အပေါင်ဆိုင်များကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိုးနှက်ဖျက်ဆီးပြီး အပေါင်ဆိုင်ဈေးကွက်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယခုအခါ၌ ရှမ်းကျောင်း၏ဖုံးယိအပေါင်ဆိုင်သည် ထိုက်ကျင်းမြို့၌ အကြီးမားဆုံး အပေါင်ဆိုင် ဖြစ်လာ၏။

ထို့အပြင် ထိုက်ကျင်းမြို့ရှိ အပေါင်ဆိုင် ဖြောက်များစွာသည်လည်း ရှမ်းကျောင်း၏အပေါင်ဆိုင်များ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ရှမ်းကျောင်းသည် တစ်နေ့လျှင် ထမင်းတစ်နပ်ကို နပ်မှန်အောင် မစားခဲ့ရသောဘဝမှ ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း ထိုက်ကျင်းမြို့၏ ထိပ်တန်းစားသောက်ဆိုင်၌ တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးနပ် အသာကလေး စားသောက်နိုင်သော သူဌေးကြီးရှမ်းကျောင်း ဖြစ်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

❖ ❖ ❖

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သည် ထိုဖြူ၌ အညံ့ဆုံး
အရက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်
ရှိသည်။

ထိုနှစ်ယောက်အနက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်မှာ မိမိ ရွာသို့
ခေတ္တ ပြန်သွားသောကြောင့် ထိုဖြူ၌ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ
မရှိသော လူထင်းကို အာကျယ်၏ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် ရွာကိုပြန်
သွားသည့် စားပွဲထိုးနေရာ၌ အစားထိုး ခန့်အပ်ထားသည်။

ထိုသို့ အလုပ်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး သုံးလခန့် အကြာတွင် နေရာ
တကာတိုင်း၌ မင်းပြုရန်မူနေသော သူဌေးလေးရှမ်းယုတို့ကို ဦးလေး
ကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်မှ မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

လူထင်းသည် အလွန်စကားနည်းသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏အရက်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သည့်
သုံးလအတွင်း စကားကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍မပြောချေ။

သူ့အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းနေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ထိုဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကိုပင်
သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ့မျက်လုံးများမှာ စူးရှတောက်ပနေသည်။

သူ့ဆံပင်များက ဖြာလန်ကျနေသည့် တိုင်အောင် သူ့ရုပ်
က အကျည်းတန်ခြင်း မဖြစ်စေပါ။

မျက်နှာပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက ထိုး
ထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ယောက်ျားပီသသော သူ၏
မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ့အပေါ် ကျူးကျူးက စိတ်ဝင်စားနေသည်။

သူသည် ကျူးကျူး စိတ်ဝင်စားခြင်းကို မသိကျိုးကျွံ ပြုနေ
ခဲ့သည်။

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးကျူး...။

အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ရှိသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး
ဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောသူဖြစ်၏။

သူမသည် အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးနှင့်ယဉ်ယဉ် ဝတ်ဆင်
သည်။

သူမ၏မျက်နှာကိုလည်း အလှအပများဖြင့် ခြယ်သထား
ခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် သူမ၏အလှသည် ဖုံးကွယ်၍မရအောင် ပေါ်
လွင်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမသည် ထိုက်ကျင်းမြို့၏ ကာလသားများကြား၌ ရေ
ပန်းစားနေသူ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ...

သူမသည် အနေအထိုင် တည်ငြိမ်သောကြောင့် သူမကို
မည်သည့် ကာလသားများမျှ လက်တည့်မစမ်းရဲကြချေ။

သူမကို ကြိုက်နှစ်သက်သူပေါင်း မြောက်များစွာအနက် သူ
ဌေးသားရှမ်းယုလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

သူဌေးနှင့် သူဌေးသား တူညီခြင်း မရှိပါ။

သူဌေးသည် ငွေကို မည်ကဲ့သို့ ရှာဖွေရမည်ကိုသာ သိ၏။

သူဌေးသားသည် ဖခင်သူဌေး၏ ရှာဖွေထားရှိသော ငွေကို
မည်သို့ ဖြုန်းရမည်ကိုသာသိ၏။

သူဌေးသားသည် ငွေ၏တန်ဖိုးကို မသိပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။

ငွေကို မိမိကိုယ်တိုင် မရှာဖွေရသောသူသည် ငွေကို ရေကဲ့
သို့ အသုံးပြုနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းသောကိစ္စ မဟုတ်ချေ။

ယခုလည်း ငွေကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေခြင်းမရှိသော သူ
ဌေးသားရှမ်းယုသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေကို မည်ကဲ့သို့ သုံးဖြုန်းရ
မည်ကိုသာ စဉ်းစားနေသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်၌ အကောင်းဆုံး
အရက်ကို သောက်နိုင်၏။

အကောင်းဆုံး အစားအသောက်ကို စားသောက်နိုင်လေ
သည်။

သို့သော် သူသည် ကျူးကျူးကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်ပြီး
နောက် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အညံ့ဆုံး အရက်ဆိုင်ကို လာရောက်
သောက်လေတော့သည်သာ ဖြစ်သည်။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းယုသည် အကောင်းစားအရက်ကို ငါးအိုးခန့်ကုန်အောင်
သောက်နိုင်သူဖြစ်၏။

သို့သော်...

သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏အညံ့ဆုံး အရက်ကို တစ်အိုးပင်
ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ပါ။

သူ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူထွားကြီးနှစ်ယောက်
သည်လည်း ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ကို မနည်းဖျစ်ညှစ်၍
သောက်နေရ၏။

အမှန်မှာ ထိုလူထွားကြီးနှစ်ယောက် သူဌေးသားရှမ်းယု၏
ကိုယ်ရံတော် မဖြစ်မီက ဦးလေးကျူးစွမ်းမှာ အညံ့ဆုံးအရက်ကိုနှစ်
သက်စွဲလန်းစွာ သောက်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။

ယခု...

သူတို့သည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဆိုင်မှ အညံ့ဆုံး အရက်ကို
အနံ့ပင် မခံနိုင်တော့ပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။

သူဌေးသားရှမ်းယုသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဦးလေးကျူးစွမ်း၏
အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

ရှမ်းယုသည် ကျူးကျူးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရဲသဲသဲ ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

သို့သော် သူတို့ကို လှထင်းက မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက်
သူတို့သည် ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်
ဆိုင် ရောက်ရှိမလာတော့ပါ။

ယခုမှာမူ...

သူတို့သည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိ
လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့်အတူ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူ
တစ်ယောက် ပါရှိလာ၏။

ထိုလူသည် ရှမ်းယု၏ဖခင် မဟုတ်ပါ။

ရှမ်းယုနှင့် မည်သို့မျှ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းမရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။

ရှမ်းယုသည် ထိုမီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လိုက်ပါလာ
ခြင်းကြောင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ မည်သူ့ကိုမျှ လူမထင်သည့် အသွင်
ပေါ်လွင်နေသည်။

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ့ကို လူတိုင်းက အာကျယ်ဟု ခေါ်ကြ၏။

သူသည် စကားအလွန်များပြီး စပ်စုတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အာကျယ်သည် သူ၏ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ခြေထောက်သည် တစ်လနှင့် တစ်ဆယ့်ငါးရက်တိတိ ရေမချိုးရသောကြောင့် ညစ်ပတ်ပေနေ၏။

သို့သော်...

သူ၏ခြေထောက်မှ ဖိနပ်သည် အသစ်ချပ်ချပ် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဖိနပ်သစ်ကို ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေ၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏လက်ထဲမှ ဖိနပ်အစုတ်ကို လမ်းထောင့်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

သူသည် အဝတ်အစားကို ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော်လည်း ဂရုမစိုက်ပါ။

သို့သော်...

ဖိနပ်ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်လာလျှင် သူ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့်...

ဖဲပိုင်းမှ အနိုင်ရလာသောအခါ သူသည် ယခုကဲ့သို့ ဖိနပ်အသစ်တစ်ရံကို ဝယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

ဖိနပ်အသစ်နှင့် ပေရှေ့ညစ်ပတ်နေသော ခြေထောက်သည် မည်သို့မျှ လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။

သူသည် သူ၏ခြေထောက်မှ ဖိနပ်အသစ်ချပ်ချပ်ကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

သူ၏ဝမ်းဗိုက်က သူ့ကို ဆန္ဒပြုလာ၏။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်သည် သုံးရက်နှင့် သုံးညတိတိ အစာငတ်ရေငတ် ဖြစ်နေသည့်အလား တဂ္ဂိပွဲ အော်မြည်လာ၏။

သူသည် ငွေစ ချို့လာသောအခါ ဖြစ်သလို စားသောက်တတ်သည်။

ငွေ မရွှင်လာသောအခါတွင်လည်း ဖြစ်သလို စားသောက်တတ်၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ငွေစ ချို့တဲ့သောအခါ သူ၏ဝမ်းသည် ဆန္ဒပြုလေ့ မရှိပါ။

သို့သော်...

ယခုကဲ့သို့ လောင်းကစားပိုင်း၌ အနိုင်ရသည့် အချိန်၌ပင် သူ၏ဝမ်းလည်း ဆန္ဒပြုလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

သူက ကစားပိုင်း၌ အနိုင်ရလိုက်သည်နှင့် ဦးလေးကျူးစွမ်းစွမ်း

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

၏အရက်ဆိုင်ကို သုတ်ခြေတင် ပြေးလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း...

သူ၏ဝမ်းက ဆန္ဒပြလာပြီ ဖြစ်၏၏။

ထို့ကြောင့် သူက ဖိနပ်အသစ် စီးထားသော ခြေထောက်ကို

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေသည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏အရက်ဆိုင်ရှေ့၌ လူတွေ အုံနေ၏။

ထို့ကြောင့်...

အာကျယ်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ဦးလေးကျူးစွမ်းက ယနေ့ အရက်ကို အလကားတိုက်မည်

ဟု ကြေငြာထားခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ ဆိုင်ရှေ့၌ လူအုံနေ၏။

အာကျယ်သည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်၍ လူတစ်ယောက်ကို တစ်တောင်ဖြင့် တွက်ကာ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဦးလေးကျူးစွမ်းက အရက်ကို အလကား တိုက်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သူမှာ အသက်သုံးဆယ်နီးပါး

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ခန့်ရှိသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေ၏။

ဆံပင်ပေါ်၌ အမှိုက်စပင် ရှိနေ၏။

အဝတ်အစားလည်း စုတ်ပြတ်နေ၏။

သို့သော်...

သူ၏လက်ထဲ၌ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားလေ

သည်။

ထိုယပ်တောင်က ကျိုးပဲ့စုတ်ဖြတ်ခြင်း မရှိပါ။

ထိုလူက အာကျယ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဦးလေးကျူးစွမ်းက အရက်ကို အလကားတိုက်မယ်လို့

မင်းကို ပြောထားလို့လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

အာကျယ်က နှာခေါင်းတစ်ချက် နှံ့လိုက်ပြီး မိမိ၏ဖိနပ်

အသစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“ဒီမှာ တွေ့လား”

ဟု ကြွားလိုက်၏။

ထိုလူက ငုံ့၍မကြည်ဘဲ ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဆိုင်ကို လက်

ညှိုးထိုးပြကာ...

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အာကျယ်က...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထို့ကြောင့် သူက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“မင်း မကြည့်တတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူက ဦးလေးကျူးစွမ်း၏အရက်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

၏။

ထိုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးများသည်

ဖြူးကျယ်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ်...

ယပ်တောင်ကိုင်ထားသူက...

“မကြည့်တတ်တာက မင်း”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

အရှုံး

ကျူးကျူးသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ နောက်ဘက်၌ ရပ်နေ
လေသည်။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်သည် လက်ကိုယ်စီပိုက်လျှင် သူဌေး
သားရှမ်းယု၏နောက်၌ ရပ်နေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် စားပွဲတစ်လုံး၌
သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေလေတော့သည်။

သူ၏အမူအရာက အရက်ဆိုင်ထဲမှ အဖြစ်အပျက်သည် သူ
နှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အာကျယ်သည် အရက်ဆိုင်ထဲမှ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အံ့
ကို ကြိတ်မိ၏။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အာကျယ် မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် နှုတ်မမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်သည်။

အရက်ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေ၏။

ထိုလူခြောက်ယောက်မှာ ဦးလေးကျူးစွမ်း၊ ကျူးကျူးနှင့် သူဌေးသားရှမ်းယုတို့လေးယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုခြောက်ယောက်မှလွဲ၍ အရက်ဆိုင်ထဲတွင် အရက်သောက်သည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါချေ။

သူဌေးသားရှမ်းယုသည် အရက်ဆိုင် အလယ်၌ ခါးထောက်ရပ်နေ၏။

ရှမ်းယု၏ရှေ့၌ ဦးလေးကျူးစွမ်းသည် ဒူးထောက်၍ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ထို့ကြောင့် အာကျယ်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လူအပ်ကြားမှ တိုးထွက်လိုက်၏။

သို့သော်...

လက်တစ်ဘက်က သူ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက မိမိ၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သောလူကို

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူသည် အဝါရောင်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ပြုံးနေသော်လည်း အသက် မပါသည့် အပြုံးဖြစ်၏။

သူက ပါးစပ်ကို ဖြူ၍ သွားများပေါ်လာသောကြောင့် ပြုံးပြသည်ဟု အာကျယ်က နားလည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူက အာကျယ်ကို ပြုံးပြပြီး...

“မင်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုလူက မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသော သူအား မေးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အာကျယ်က...

“သူက သူဌေးသားရဲ့လူလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူဌေးသားက ခေါ်လာတာ”

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အာကျယ်က...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ”

အဝါရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက လူထင်းက သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

အာကျယ်က...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

အဝါရောင်ဝတ်လူက...

“ဒါကြောင့် သူ့လူနှစ်ယောက်ထက်သာတဲ့ လူကို ခေါ်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က...

“သူ့လူနှစ်ယောက်က အလကားလူတွေ၊ သူတို့ ဗလကို ပြုပြီး လူကိုခြောက်တာ”

အဝါရောင်လူက...

“ဒီလူကတော့ ဟိုနှစ်ယောက်လို မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အာကျယ်က...

“မင်းက သူ့ကို သိလို့လား”

အဝါဝတ်ထားသောလူက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

မီးတောက်လက်(ခု-သိမ်း) ❖ ၆၃

“မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်လာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲမှ သူဌေးသား၏အသံ ထွက်လာသည်။

“ကဲ ဦးလေးကျူးစွမ်း၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အကြွေးကို မဆပ်နိုင်ရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားသမီးကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းရပါလိမ့်မယ်”

အာကျယ်သည် သူဌေးသား၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာလေတော့သည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏အရက်ဆိုင်သည် ထိုက်ကျင်းမြို့၏ အညံ့ဆုံး အရက်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဖောက်သည်များက ဆင်းရဲသားများသာ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းယုကဲ့သို့ သူဌေးသားများ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ကို ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

သူဌေးသားရှမ်းယုသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အညံ့ဆုံး အရက်ဆိုင်ကို မကြိုက်သော်လည်း ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ ဖောက်သည် ဖြစ်လာခြင်းမှာ ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ကျူးကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

နောက်ထပ် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဦးလေးကျူးစွမ်းထံမှ အတိုးများယူရန်ဖြစ်၏။

ဦးလေးကျူးစွမ်းသည် မိမိ၏အညံ့ဆုံး အရက်ဆိုင်ကို လည်ပတ်နိုင်ရန် ဖုံးယိအပေါင်ဆိုင်မှ ငွေချေးခဲ့ရ၏။

ရှမ်းယုသည် ဖုံးယိအပေါင်ဆိုင်၏ သူဌေးကြီး ရှမ်းကျောင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဖုံးယိအပေါင်ဆိုင်၏ လုပ်ငန်းများနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ပါ။

အပေါင်ဆိုင်၏ လုပ်ငန်းသဘာဝကိုလည်း နားမလည်ပါချေ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်၌သာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၏။

မီးတောက်လက်(ခု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ဤသည်မှာ ဖုံးယိအပေါင်ဆိုင်အတွက် ငွေတိုးရယူလို၍ မဟုတ်ပါချေ။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏သမီး ကျူးကျူးနှင့် ရင်းနှီးလို၍သာ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်ခန့်က ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလုထင်းက ရှမ်းယုတို့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရှမ်းယုသည် ယခုကဲ့သို့ ဦးလေးကျူးစွမ်းကို အကြပ်ကိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သည် အလွန်ပင် အကျည်းတန်နေလေသည်။

အာကျယ်သည် အံ့ကြိတ်ထားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ရှမ်းယုသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူ ဖြစ်ကြောင်း အာကျယ်က သိထား၏။

ရှမ်းယုသည် ယခုကဲ့သို့ ဦးလေးကျူးစွမ်းကို လာရောက်

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စော်ကားခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်သည်။ ရှမ်းယုကို လုထင်းက ဆုံးမခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှမ်းယုသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ ဆိုင်သို့ မလာရဲတော့ချေ။

ရှမ်းယုသည် ယခုအခါ ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သို့ လာ၍ ဦးလေးကျူးစွမ်းအား စော်ကားနေ၏။

သူသည် မည်သူ့အားကိုးဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စော်ကားဝံ့သနည်း။

ထိုအဖြေကို အာကျယ်က ကြာရှည်စွာ မစဉ်းစားလိုက်ရပါ။

ရှမ်းယုသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူကို အားကိုး၍ ယခုကဲ့သို့ လာရောက်စော်ကားဝံ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့် လူကို ဆုံးမနိုင်မည်ဆိုလျှင် ရှမ်းယုသည် ဤနေရာမှ အပြီးကုပ်၍ ထွက်ခွာသွားမည်သာ ဖြစ်၏။

အာကျယ်သည် တစ်ဦးတည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူကို ယှဉ်ဖြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၆၇

အာကျယ်သည် သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

သူသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားခြင်းလည်း မရှိပါ။

သို့သော်...

သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိုက်ကျင်းမြို့၏ လမ်းမများ ပေါ်တွင် ရန်ပွဲပေါင်း ထောင်သောင်းမက ဖြစ်မှားခဲ့သည်။

သူသည် လမ်းမပေါ်မှ ရန်ပွဲများကို ဆင်နွှဲခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ၏လက်သီးတစ်စုံက မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူအား ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဆိုင်ထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်သည် အာကျယ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အကျယ်၏မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသော ထိုလူကို အကျယ်က ကောင်းစွာ သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသော လူမှာ လောက်စန်း ဖြစ်လေသည်။

လောက်စန်းသည် အကျယ်၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပြီး အကျယ်ကဲ့သို့ပင် ထိုက်ကျင်းမြို့မှ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်အကိုင်ဟူ၍လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိပါချေ။

သူကျွမ်းကျင်ဆုံး အလုပ်မှာ နပန်းသတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

သူသည် အလွန်သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် ဒုက္ခ ဖြစ်လျှင် မိမိနှင့် ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ဝင်ရောက်ကူညီလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ လောက်စန်း ဝင်ရောက်၍ သွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အကျယ် သည် ဦးလေးကျူးစွမ်းတို့ သားအဖအတွက် ဖိုးရမ်ပူပန်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

အကြောင်းမှာ...

လောက်စန်းသည် ရှမ်းယုတို့ကို မောင်းထုတ်နိုင်လိမ့်မည် ဟု အကျယ်က ယုံကြည်ထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ◆

အကျယ်သည် ထိုမြို့၏လမ်းမပေါ်၌ ရန်ပွဲများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားသည်။

သို့သော်...

လောက်စန်းသည် ထိုမြို့၏လမ်းမပေါ်တွင် ရန်ဖြစ်သည့် အကြိမ်များများစားစား မရှိခဲ့ပါ။

လမ်းမပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လောက်စန်း၏ရန်ပွဲတို့ သည် လောက်စန်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခြင်း မရှိပါချေ။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မတရားဗိုလ်ကျ၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

လောက်စန်းသည် ခွေးဘီလူး၏ မြေအောက်လက်တွေ့ပွဲ၌ မကြာခဏ ဝင်ရောက်ထိုးသတ်လေ့ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏လက်ထဲ၌ ငွေပြတ်လပ်သည့် အခါတွင် ဖြစ်သည်။

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူမိုက်နှင့်ငွေအတူမနေ ဟူသောစကား ရှိလေတော့ သည်။
 လောက်စန်းသည် လူမိုက် မဟုတ်သော်လည်း ငွေသည်
 လောက်စန်းနှင့်အတူ နေလေ့မရှိချေ။
 လောက်စန်းမှာ အသုံးအဖြုန်း ကြီးလွန်းလှသူ ဖြစ်၍ လက်
 ထဲ၌ ငွေမမြဲခြင်း မဟုတ်ပါ။
 သူသည် ငွေကို မရှာတတ်သောကြောင့် ငွေပြတ်လပ်ခြင်း
 မဟုတ်ပါချေ။
 သူသည် ငွေရှာရာတွင် ကျွမ်းကျင်၏။
 သူ၏လက်ဖျား၌ ငွေသီးအောင် ရှာနိုင်သည်။
 ဤမြို့၌ ဖဲပိုင်းများ ရှိနေသရွေ့ လောက်စန်းကဲ့သို့သော
 ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်အတွက် ငွေမရှားပါချေ။
 ထို့အပြင်...
 ခွေးဘီလူး၏ မြေအောက်လက်ဝှေ့ရုံ၌လည်း သူက ငွေကို
 ရှာနိုင်၏။
 သူသည် အဘယ်ကြောင့် အမြဲတစေ ငွေပြတ်လပ်နေပါ
 သနည်း။
 ထိုအဖြေကို အာကျယ်က ကောင်းစွာသိပေသည်။
 အကြောင်းမှာ...
 လောက်စန်းသည် လောင်းကစားပိုင်းမှလည်းကောင်း၊ ခွေး
 ဘီလူး၏မြေအောက် လက်ဝှေ့ရုံမှလည်းကောင်း မြီးမြီးမြက်မြက်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ရရှိလာသည့်အခါ ဘဝတူ ဆင်းရဲသားများကို ဝေငှပေးသောကြောင့်
 ပင် ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်ပင် ထိုက်ကျင်းမြို့၏ ဆင်းရဲသားတိုင်းသည်
 လောက်စန်းအား မသိသူ မရှိပါချေ။
 ဆင်းရဲသားတိုင်းက သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်ပင်
 ဖြစ်သည်။

လောက်စန်းသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့
 ဝင်လိုက်၏။
 ထို့နောက်...
 သူသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ခူးထောက်နေသော ဦးလေးကျူး
 စွမ်းကို ပရုံးမှဆွဲထုလိုက်၏။
 သူသည် ရှမ်းယုကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်ပါချေ။
 သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်းကို ဆွဲထုလိုက်ပြီးနောက်တွင်...
 “ဦးလေးကျူးစွမ်း အခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ နားမနေတာ
 လ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှမ်းယုက လောက်စန်းကို မျက်မှောက်
 ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းက ဒီဆိုင်ကလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လောက်စန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ရှမ်းယုကို စူးစိုက်

ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ကျုပ်က လမ်းပေါ်ကလူ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက သူ၏လူထွားကြီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို မင်းဘေးဖယ်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လောက်စန်းက ရှမ်းယု၏လူထွားကြီးနှစ်ယောက်ကို ပြန်

ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က မျက်စိရှေ့မှာ ကိုရိုးကားရား တွေ့ရင် မနေတတ်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက ခါးကိုဟန်ပါပါ ထောက်လိုက်ပြီးလျှင်...

“မနေတတ်ရင် သေတတ်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ လောက်စန်းက မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ အဘိုးကြီးက ဘာအပြစ်တွေ ရှိလို့လဲ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

ရှမ်းယုက...

“အဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့ဆီက ငွေချေးထားတယ်၊ ပြန်တောင်းနေတာ မပေးနိုင်ရင် သူ့သမီးကို သိမ်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

လောက်စန်းက...

“ဟုတ်လား၊ သူက အဘိုးမှန်မှန် မပေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လောက်စန်း၏စကားကြောင့် ရှမ်းယုသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းကာ...

“အတိုးတော့ မှန်မှန်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ငွေကို ပြန်စုနေတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ချေးထားတဲ့ငွေ ပြန်ရမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လောက်စန်းက ပြုံးကာ...

“ငွေချေးတယ်ဆိုကတည်းက မင်းမှာ အပိုအလှူ ရှိလို့ ချေးတာပဲ၊ ငွေလိုတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ရှမ်းယုက...

“ဒီမှာ မင်းက အပေါင်ဆိုင်ရဲ့လုပ်ငန်းကို ဘယ်လောက် နားလည်လဲ”

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လောက်စန်းက ပြုံးကာ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းယုက အထင်သေးသော လေသံဖြင့်...

“မင်းက ဦးလေးကျူးစွမ်းရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်နိုင်လို့လား”

ဟု မေးလျှင် လောက်စန်းက...

“ကျုပ်က ဆပ်နိုင်တယ်ဆိုလဲ ခင်ဗျားက လက်ခံမယ်
မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဦးလေးကျူးစွမ်းရဲ့သမီးကိုပဲ လိုချင်နေတာ
မဟုတ်လားဗျ”

လောက်စန်း၏စကားကြောင့် ရှမ်းယုသည် မျက်နှာရှုံ့မိ
သွားကာ...

“မင်း...မင်း”

ဟု ပြောကာ လောက်စန်းကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်
သည်။

“ခွပ်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရှမ်းယု၏လက်သည် လောက်စန်း
၏မျက်နှာအား ထိုးမိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းယုသည်...

“အား”

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၇၅

ဟု နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ကို ခါယမ်း
လိုက်လေသည်။

ရှမ်းယု၏လက်ချောင်းကလေး နှစ်ချောင်းမှာ အဆစ်လွဲ
သွား၏။

ထိုအခါ ရှမ်းယုသည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်နေလေသည်။
လူထွားကြီးနှစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာကာ လောက်စန်း၏
ပခုံးကို ပုတ်ကာ...

“မင်းက သူဌေးသားရဲ့ လက်ကို ဘာလို့ ချိုးလိုက်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လောက်စန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကျုပ်ရဲ့ ပယောဂ မပါပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ လူထွားကြီးတစ်ယောက်က...

“မင်းကြောင့် ဖြစ်တာကို မင်းက ငြင်းချင်သေးတယ်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လောက်စန်း၏ဝဲဘက်ရှိ လူထွားကြီးတစ်ယောက်က ဦး
ခေါင်းကို ပွတ်ကာ...

“ကြာတယ်၊ ဒီကောင်ကို ဆိုင်ပြင် ဆွဲထုတ်ကြစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လောက်စန်းအား လက်သီးဖြင့် ထိုး

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အပြင်
ဘက်သို့ လွင့်စဉ်လာ၏။

သို့သော် ထိုလူသည် လောက်စန်း မဟုတ်ပါချေ။

ထိုလူသည် လောက်စန်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သော
လူထွားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ တဖြောင်းဖြောင်း ပေါ်ထွက်လာ
သည်။

ဦးလေးကျူးစွမ်း ဆိုင်ရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးက လက်ခုပ်ဩဘာ
တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် လူထွားကြီးတစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်လာလေ
သည်။

လောက်စန်းက ရှောင်လိုက်ရာ လူထွားကြီး မဟန်နိုင်တော့
ဘဲ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါတွင်...

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသောလူက လောက်စန်းအား လျှစ်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

လောက်စန်းသည် ပြန်လည်ခုခံသော်လည်း အခြေအနေ
မဟန်ဘဲ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

လောက်စန်းသည် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်သွားခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌...

အရာအားလုံး ရပ်တန့်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဆိုင်ထဲမှ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသောလူ
က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေသကဲ့သို့ ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီး
သည်လည်း အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

လူအုပ်ကြားထဲမှ အဝါရောင်ဝတ်ထားသူသည် ပထမဆုံး
လှုပ်ရှားလာပြီး မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော လောက်စန်းအား ပန်းပေါ်
ထမ်းတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အာကျယ်သည် စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် ပါး
စပ်အဟောင်းသားဖြင့် အရက်ဆိုင်ထဲမှ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူကို
ကြည့်နေမိလေသည်။

အတန်ကြာမှ သူ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ ပြီးမှ လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်ခဲ့လေသည်။

အာကျယ်သည် ထိုက်ကျောင်းမြို့၏ လမ်းပေါ်၌ ပြေးလွှားနေ၏။ သူသည် လူထင်းကို လိုက်ရှားနေခြင်း ဖြစ်၏။

လူထင်း သွားတတ်လာတတ်သော နေရာများ နံ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူထင်းအား မတွေ့ရသေးပါ။

သူသည် နေရာတစ်နေရာအား သတိရလာ၏။

ထိုနေရာသည် ဟောင်းနွမ်းသော တစ်ပိုင်းတစ်စပင် ပျက်စီးနေသောအိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နေချင်ရင် ဒီနေရာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု လူထင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် အာကျယ်သည် ဘာမျှဆက်၍ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုနေရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

စီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ကူညီမည့်သူ

ဤနေရာသည် ထိုက်ကျောင်းမြို့၏ မြို့စွန်မြို့ဖျား ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်...

ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းတစ်ခုရှိ၏။

ယခင်က အခိုင်အမာ တည်ထားသော အုတ်တံတိုင်းများ

ယခု ပျက်စီးနေလေသည်။

တစ်ချို့နေရာမှာမူ မူလအတိုင်း ရှိသေးသည်။

ခြံဝင်း၏ထူထည်သော တံခါးတစ်ချပ်သာ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြင့် ရှိ

သည်။

အာကျယ်သည် ခြံဝင်းတံခါးမှ ဝင်ရန်မလိုပါ။

ခြံဝင်းတံခါးဘေးမှ အုတ်နံရံက ပြိုကျနေသောကြောင့်

ဖြစ်၏။

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြံဝင်းထဲ၌ အလေ့ကျပေါက်သော အပင်ယေများနှင့် မြက်
ရိုင်းပင်တို့က လူတစ်ဦး၏ပေါင်လယ်ခန့်အထိ မြင့်မားနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးနီးပါးကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

ယခင်က ကြာပန်းများဖြင့် သာယာခွဲဟန်ရှိသည့် ရေကန်
သည် ကောနေပြီဖြစ်၏။

ရေကန်ထဲ၌ ကြာပန်းများအစား အမှိုက်သရိုက်များ ရှိ
သည်။

ယခင်က ပန်းပေါင်းစုံဖြင့် ဝေဆာပွင့်ဖူးခဲ့သော ပန်းဥယျာဉ်
နေရာသည် ယခုအခါ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးနေပြီဖြစ်၏။

ထိုသို့ မြက်ရိုင်းများ၊ အလေ့အကျ ပန်းပင်များ၊ ချုံနွယ်များ
ဖြင့် တောကြီးမျက်မည်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ခြံဝင်း၏အလယ်၌ ကြီး
မားသော အိမ်ကြီးရှိလေသည်။

ဟောင်းခွမ်းအိုမင်းနေပြီဖြစ်သော အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

အမိုးတစ်ချို့ ပေါက်ပြီနေ၏။

ပြတင်းပေါက်တစ်ချို့တွင် တံခါးခွက်များမရှိပါ။

အိမ်၏တစ်ချို့နေရာများ၌ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြိုကျပျက်စီးနေ
ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုအိမ်သည် တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အ
ထက်တန်းကျသော မိသားစုတစ်စု နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းကို သိနိုင်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

သူသည် ဟောင်းခွမ်းနေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေ
သည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်အိုးတစ်အိုးရှိ၏။

စားပွဲ၏နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အရက်အိုး လေးအိုး၊ ငါးအိုး
ခန့် တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေသည်။

လူထင်းသည် သူ့လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်
လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အခန်းထဲသို့ အာကျယ် ဝင်ရောက်လာ၏။

လူထင်းသည် အရက်အိုးထဲမှ အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး မော့
သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ အာကျယ်က သက်ပြင်းချကာ...

“လူထင်း၊ မင်း အရက်သောက်တာ ပြီးအောင် ငါ မစောင့်
နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် လူထင်းက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်တာ

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါက မင်းကိစ္စပဲ၊ အရက်သောက်တာက ငါ့ကိစ္စပဲ”

အာကျယ်က...

“ဒီမှာ ထိုက်ကျောင်းမြို့မှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မင်းသိလား”

ဟု မေးလျှင် လုထင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တစ်မြို့လုံး မီးလောင်လို့လား”

အာကျယ်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတဲ့ စကားကြားရင် မင်း ဒီမှာအရက်

သောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုထင်းက...

“ဟုတ်လား”

ဟု ခပ်အေးအေးပြော၏။

အာကျယ်က...

“ဒီမှာ လုထင်း၊ ဦးလေးကျူးစွမ်းကို အကြွေးလာတောင်

တယ်၊ အကြွေးမဆပ်နိုင်ရင် ကျူးကျူးကို အကြွေးနဲ့သိမ်းမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လုထင်းက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ အာကျယ်အား

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

အာကျယ်က...

“ငါ နားနဲ့ ကြားတာ၊ မျက်စိနဲ့ တွေ့တာ”

လုထင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ရှမ်းယုက ပြန်လာရဲသေးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ အာကျယ်က ပြောလိုက်၏။

လုထင်းက...

“ဒါကြောင့် သူ ပြန်လာရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကကော ဘာ

လာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အာကျယ်က...

“မင်းကို လာခေါ်တာ”

ဟု ပြောလျှင် လုထင်း ထလိုက်၏။

အာကျယ်သည် လုထင်းအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်

နေ၏။

လုထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်

သွားတော့သည်။

အာကျယ်က လုထင်းနောက်သို့ ကပ္ပာကယာ ပြေးလိုက်

က...

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှထင်းက...

“ဦးလေးကျူးစွမ်း အရက်ဆိုင်ကိုပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က...

“မင်း သူ့ကိုနိုင်ပါ့မလား”

လှထင်းက...

“ရှမ်းယုကိုလား”

အာကျယ်က ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းယု ခေါ်လာတဲ့ လူကိုပါ။ သူက လောက်

စန်းကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ အလဲထိုးနိုင်တယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လှထင်းက ပြုံးကာ...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အာကျယ်က မျက်လုံးများ ပြူးလာကာ

“လှထင်း၊ ငါ့အထင် ပြောရရင် အဲဒီလူက သိုင်းပညာ သိပ်

မြင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှထင်းက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်က သူနဲ့သွားပြီး ယဉ်ပြိုင်မှာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

လှထင်း၏စကားကြောင့် အာကျယ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“ဒါဖြင့် မင်းက ဦးလေးကျူးစွမ်းရဲ့ အရက်ဆိုင်ကို သွားပြီး
ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လှထင်းက ပြုံးကာ...

“ရှမ်းယုက ဦးလေးကျူးစွမ်းကို အကြွေးလာတောင်းတာပဲ၊
အကြွေးပေးရင် ပြီးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

❖ ❖ ❖

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အကြွေးဆပ်ခြင်း

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် သက်ပြင်းချပြီး
ရှမ်းယုကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာကို စောင့်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှမ်းယုက...

“ကျုပ် အကြွေးမရသေးဘူး”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဘယ်လောက်လဲ”

ရှမ်းယုက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အရက်ဆိုင်ကို တစ်ချက်
လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ကာ...

“အရက်ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကိုယူရင် မင်းအကြွေးတွေ
ကျေမလား”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

ရှမ်းယုက...

“ပစ္စည်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို နှောင့်ယှက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး၊

ကျုပ်တာဝန်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောကာ အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်
လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှမ်းယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ကိစ္စ ရှိသေးလို့လား”

ရှမ်းယုက...

“သည်ကောင်မလေးကို ခေါ်ခဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ
မနှောင့်ယှက်အောင် ဟန့်တားပေးပြီးပြီ၊ ကျုပ်တာဝန်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက...

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“နောက်ထပ် ငွေတစ်ရာ ထပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီးလျှင်

အရက်ဆိုင်၏ တံခါးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ရှမ်းယုက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ငါးရာပေးမယ်...ငါးရာ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယု၏စကားကြောင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကောင်မလေးကို ဖမ်းခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ကိစ္စကို ဝင်ပြီးနှောင့်ယှက်တဲ့ လူကို ဝဲ ဟန့်တားပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူက...

“ပေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက...

“အိမ်ရောက်မှ ပေးမယ်”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူက...

“ဒါဆို ကျုပ်တာဝန် မယူဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ..ကောင်းပြီရော”

ဟု ပြော၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ငွေငါးရာကို ထုတ်၍ ရေတွက်ပြီး

မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုလူက ရှမ်းယု၏လက်ထဲမှငွေကို လှမ်းယူ၍ ရေတွက်လိုက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ဦးလေးကျုံးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ရှမ်းယု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားပြီး...

“လှည်း”

ဟု ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိလေသည် မဟုတ်ပါလား။

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူသည် လူထင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

လူထင်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပါ။

သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်လာ၏။

ရှမ်းယုသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူကို လှမ်း၍...

“သူ့ကို သတ်နိုင်ရင် ငွေငါးထောင်ပေးမယ်”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

လူထင်းသည် ရှမ်းယုကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်ပါ။

သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ရှေ့၌ ရပ်တန့်ပြီး ဦးလေးကျူးစွမ်းကို လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးလေးကျူးစွမ်းက...

“မင်း နောက်မကျသေးပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက ကျူးကျူးကို လှမ်းကြည့်၍...

“ကျူးကျူး၊ မင်း ဦးလေးကျူးစွမ်းကို ခေါ်ပြီး သည်နေရာက ထွက်သွားပေတော့”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးကျူးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဖခင်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ နောက်ဘက် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ရှမ်းယုသည် လူထင်းကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေ၏။
သို့သော်...

သူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်းတို့ကို ဟန့်တားခြင်းမပြုပါ။

ကျူးကျူးနှင့် ဦးလေးကျူးစွမ်းတို့ နှစ်ဦး အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီးမှ လူထင်းက သက်ပြင်းချပြီး...

ရှမ်းယုကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“မင်းက အကြွေးလာတောင်းတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှမ်းယုက မီးခိုးရောင်ဝတ်နှင့်လူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြော၏။

လူထင်းက ပြီး၍...

“အကြွေးက ဘယ်လောက်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

BURMESE
CLASSIC
COM

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းယုက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြု၍...

“သုံးရာ”

လှထင်းက...

“အတိုးအရင်းရော ပါလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှမ်းယုက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်တယ်”

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဦးလေးကျူးရှမ်း၊ မင်းဆီမှာ အကြွေးရှိတဲ့ အထောက်

အထားပါသလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှမ်းယုက...

“သူက ဖုံးယီအပေါင်ဆိုင်ကို ငွေချေးခဲ့တာပဲ”

လှထင်းက ပြုံး၍...

“ဒါဆို အပေါင်ဆိုင်က ငွေချေးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ

ရှိမှာပေါ့”

ရှမ်းယုက...

“အခုတော့ မပါဘူး”

လှထင်းက...

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လာတောင်းတာလဲ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ရှမ်းယုက...

“ကျုပ် ငွေကို ကျုပ်ပြန်တောင်းတာပဲ”

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဦးလေးကျူးစွမ်းက မင်းရဲ့ အကြွေးကိုဆပ်ရင် မင်းက ငွေချေးထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေတွေ့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

ရှမ်းယုက...

“သူက ကျုပ်အကြွေးမှ မဆပ်သေးတာ”

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆပ်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့”

ရှမ်းယုက...

“လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အကြွေး ကင်းရှင်းကြောင်း စာရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့မှာပေါ့”

လှထင်းက...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက နောက်တစ်ခါ ထပ်လာပြီး တောင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရှမ်းယုက...

“အိုဗျာ၊ ကျုပ်ရေးတဲ့ မှတ်တမ်းကို ယူထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

လှထင်းက ပြုံး၍...

“ကောင်းပြီ”

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

လုထင်းက သူ၏ရင်ဘတ်ကြားထဲမှ ရွှေတုံးတစ်တုံးကို ထုတ်ယူကာ...

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးကျူးစွမ်းရဲ့ အကြွေးတွေ ကျေတဲ့အပြင် ခင်ဗျားက ထပ်ပေးရဦးမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

လုထင်းက ရွှေတုံးကို ရှမ်းယုထံ ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းယုက ရွှေတုံးကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် မည်ကဲ့သို့ ဆက်၍ ပြောရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ရှမ်းယုက မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသည့်လူကို လှမ်းကြည့်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသည့်လူက သက်ပြင်းချပြီး လုထင်း

အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ပြီးမှ သူက လုထင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“သည်ဆိုင်က မင်းဆိုင်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လုထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်က...

“သူဌေးလေးက သည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆီက အကြွေးကို လိုချင်တာ”

လုထင်းက ပြုံး၍...

“အကြွေးဆပ်တာပဲ၊ ဘယ်သူက ဆပ်ဆပ် အရေးကြီးလို့လား”

မီးခိုးရောင်ဝတ်က...

“မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဦးလေးကျူးစွမ်းကို သည်ရွှေတုံးလေး ပေးလိုက်မယ်၊ ဦးလေးကျူးစွမ်းက ချေးထားတဲ့ အကြွေးထက်တောင် ပိုရတာပဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမသာနိုင်ရတာလဲ”

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်က...

“သည်မှာ အကောင်းဆုံးကတော့ အခုကိစ္စထဲမှာ ဝင်မပါ
တာ ဘေးရန်ကင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူထင်းက...

“သည်မှာ ခင်ဗျားက ရှမ်းယုကို လူစဉ်မမီအောင် လုပ်နိုင်
ရင် ကျုပ်က ငွေကြောက်ထောင်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ရှမ်းယု မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၍...

“ဟေ့ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သူ့ကို သတ်လိုက် ကျုပ်
ခုနစ်ထောင်ပေးမယ်”

ဟု ကပျာကယာ လှမ်းပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ကျုပ်ကို သူက ငွေတစ်ပြားမှ မပေးလဲ ခင်ဗျားကို ဆိုင်ထဲ
က မောင်းထုတ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“အင်း ကျုပ်ကလဲ သည်နေရာက တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကြိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားက ပွင့်လင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

သူသည် သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်က ထွက်သွားလို့ပြောရင် ထွက်သွားမှ ကြိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက ပြုံးကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြန်မပြင်တတ်ဘူး

ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်လူက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မောင်းထုတ်ရတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မီးခိုးရောင်ဝတ်လူသည် ရုတ်တရက် လက်ကို
လှုပ်ရှားလိုက်လေတော့သည်။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်သည် ရေခဲတောင်တစ်ခုကဲ့သို့ အေးစိမ့်သွား၏။

လူထင်းနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသော လူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မစော်ဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

ရှမ်းယုသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်သွားလေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသောလူက သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို လေထဲ၌ တစ်ချက်စေ့ယမ်းလိုက်လေ၏။

လေထဲ၌ အင်္ကျီလက်မောင်းစများ ရိုက်ခတ်သံက တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထို့နောက်...

သူသည် လူထင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ဖပ်..ဖပ်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူထင်းက မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလက်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက နောက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူသည် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် လူထင်းကို ရိုက်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

ချလိုက်သည်။

လူထင်းက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဆီးကြို၍ ခံပေးလိုက်၏။
“ဖပ်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်သွား၏။
ထို့နောက်...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဆိုင်၏အပြင်ဘက်မှ ရပ်ကြည့်နေသော အာကျယ်က နားလည်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူထင်းသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွား၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသောလူကလည်း နောက်သို့ ခြေလေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွား၏။

လူထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူကို ကြည့်လိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

သူသည် လူထင်းကို မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း...

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်း...မင်း”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောကာ ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှည့်ကာ ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရှမ်းယုသည် ချက်လုံးပြူးသွားပြီး မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူထံသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်၍ ထို လူ၏အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“ဟေ့...ဟေ့ မသွားနဲ့ဦး၊ ကျုပ် နောက်ထပ် ငွေငါးထောင် ထပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းယု၏ အပေးအယူကိစ္စကို မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှမ်းယုကို ပခုံးမှကိုင်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရှမ်းယု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လူထင်း၏ခြေထောက်ရှေ့သို့ ခွေးကျလာ၏။

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လူထင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး အေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“သူက ခင်ဗျားရဲ့စကားကို နားထောင်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းယုသည် လဲကျရာမှ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ပါ။

သူသည် လူထင်းကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

လူထင်းက သူ့ကို ကြည့်မနေပါ။

လူထင်းသည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော မီးခိုးရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသောလူ၏ နောက်ကျောကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ရှမ်းယုသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်သူ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် မိမိ၏ကိုယ်ရံတော် လူထွားကြီးနှစ်ယောက်တို့ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ထိုသို့ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရှမ်းယု၏မျက်လုံးများသည်
ပြူးကျယ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။ရှမ်းယု၏ လူထွားကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ဦးလေးကျူးစွမ်း
၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ လူထင်း ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ထိုဆိုင်ထဲမှ
ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ပြေးလာတဲ့လူ

ဤနေရာသည် အာကျယ်တို့ နေထိုင်သောအိမ် ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်သည် ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိပါ။

သို့သော်...

ထိုအိမ်ထဲ၌ လူငါးယောက် စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည်။

ထိုလူငါးယောက်မှာ...

လူထင်း၊ အာကျယ်၊ လောက်စန်းနှင့် သူဗွေခေါ်သွားခဲ့

သော အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ် ဝမ်းရီ ဖြစ်၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကျန်းကိုး ဖြစ်သည်။

ကျန်းကိုးသည် ဤနေရာ၌ အမြဲတမ်း နေထိုင်ခြင်း မရှိပါ။

သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ချင်သည့်အချိန် ရောက်လာ

တတ်ပါသည်။

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ပတ် ကိုးသိတင်း နေထိုင်တတ်၏။
 တစ်ခါတစ်ရံ၌ နှစ်ပေါက်သည်အထိ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိ
 လာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
 သို့သော်...
 ကျန်းကိုး ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့အတွက် စားစရာ
 နှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပါလာတတ်သည်။
 သူ၏အလုပ်အကိုင်ကို ဘယ်သူမှ မသိပါ။
 မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ...
 ကျန်းကိုး ရောက်ရှိလာသောအခါ...
 ကျန်းကိုး၏ကဗျာစွတ်သံ၊ သီချင်းဆိုသံတို့ဖြင့် ခြောက်ကပ်
 နေသော အိမ်ကလေးသည် စိုပြေလေ့ရှိခဲ့သည်။
 ယခု...
 ထိုအိမ်ထဲတွင် လူလေးယောက်သာ ရှိသည်။
 လူလေးယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေကြသည်။
 စားပွဲပေါ်၌ မှန်အိမ်ထွန်းထား၏။
 ထို့ကြောင့်...
 မှန်အိမ်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ဝါကျင့်ကျင့်အလင်းရောင်က
 စားပွဲတစ်ဝိုက်သာ လင်းနေ၏။
 အာကျယ်သည် လက်ထဲမှ အရက်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်
 ရာများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ထိုအရက်အိုးသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏လက်ရာ ဖြစ်၏။
 ဦးလေးကျူးစွမ်းက မိမိ၏အခက်အခဲကို လုထင်းက ဖြေ
 ရှင်း၍ ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုအရက် ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်
 ၏။
 အာကျယ်က အရက်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
 စားပွဲပေါ်၌ တည်ခင်းလိုက်ပြီး လုထင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 လုထင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 သူ၏စိတ်သည် ချုပ်ထွေးနေဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။
 အာကျယ်က ပြုံး၍...
 “လုထင်း၊ မင်း သည်က ထွက်သွားတော့ မလို့လား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 လုထင်းက သက်ပြင်းချကာ...
 “ငါသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 အာကျယ်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 လုထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။
 အဝါရောင်ဝတ်ထားသော ဝမ်းရိုက...
 “ရှမ်းယုက မင်းကို ထပ်ပြီးရန်ရှာရုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူထင်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။
 အာကျယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...
 “လူထင်း၊ သည်နေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ၊ မင်းသိလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 လူထင်းက...
 “ရှစ်လပိုင်း လဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။
 အာကျယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က သည်နေ့ပဲ မင်း
 သည်ကို ရောက်လာတာ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လူထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 အာကျယ်က ပြုံး၍...
 “မင်းမှတ်မိသေးလား၊ မင်းရဲ့ အရက်ကြွေးကို ငါတို့ ဝိုင်းပြီး
 ဆပ်ပေးခဲ့ရတာလေ”
 သူက ပြောလိုက်၏။
 လူထင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 အာကျယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...
 “ဒါကြောင့် သည်နေ့ ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သည်
 ငါးနှစ်လုံးလုံး ကျုပ်တို့ မင်းရဲ့ အကြောင်းကို တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးဘူး”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ဟု ပြောလိုက်၏။
 လူထင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။
 အာကျယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ဒါပေမယ့် မင်းကို ကျုပ်မတားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း
 သည်က ထွက်သွားရတယ်ဆိုတာ မင်းကိစ္စပဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့
 ပျော်ပျော်ပါးပါး ညစာစားရအောင်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လူထင်းက ဘာမျှမပြောပါ။
 အာကျယ်က ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။
 ထို့နောက်...
 အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍...
 “ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်
 အဖြစ် ကျုပ်က အရက်တစ်ခွက်နဲ့ ဂုဏ်ပြုပါတယ်”
 ဟု ပြော၍ အရက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။
 လောက်စန်းနှင့် ဝမ်းရီတို့ကလည်း နေရာမှထ၍ အရက်
 ကိုယ်စီမြှောက်၍ ဂုဏ်ပြု အရက်သောက်လိုက်လိုက်ကြသည်။
 လူထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ၍
 အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ...
 “ကျုပ်လဲ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”
 ဟု ပြောကာ အရက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

သူသည် အာကျယ်တို့လူစုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောမပြန်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ် သည်မြို့က ထွက်သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“မင်း မသွားရဘူး”

ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာတော့ သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထိုစကားကို အာကျယ်က ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းရီနှင့် လောက်စန်းက ပြောလိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

ထိုစကားသည် အိမ်၏အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစကားသံကြောင့် လူထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွား၏။

ထိုအချိန်ပင် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ လေတော့သည်။

ထိုလူကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် အာကျယ်၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ကျန်းကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။

ကျန်းကိုးသည် အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်လာ သည်။

သူက အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုး ကို ကောက်ကိုင်၍ မော့သောက်လိုက်လေတော့၏။

အာကျယ်က ကျန်းကိုးကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ကျန်းကိုးသည် ဤနေရာသို့ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း သူ၏ လက်ထဲ၌ စားသောက်စရာများ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပါသည်။

ထို့အပြင်...

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယခုကဲ့သို့ အရက်ကို အငမ်းမရ မော့သောက်ခြင်းမရှိပါ။
 အာကျယ်သည် ကျန်းကိုးကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရင်း
 ကျန်းကိုး၏အင်္ကျီ အဝတ်အစားများ ပေကျံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ကျန်းကိုးက မည်သည့်အခါမျှ ဤကဲ့သို့ ပေရေညစ်ပတ်စွာ
 ဝတ်ဆင်ဖူးခြင်းမရှိပါ။
 ထိုစဉ်...
 ကျန်းကိုးက အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ပြီး...
 နှုတ်ခမ်း၌ ပေကျံသွားသော အရက်များကို လက်နဲ့ဖြင့်
 သုတ်လိုက်၏။
 ပြီးမှ...
 သူသည် လူထင်းကို ကြည့်ကာ...
 “မင်း တကယ် သွားတော့မှာလား”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 သူက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...
 “ဟုတ်တယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “မင်းထွက်သွားချင် ထွက်သွားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့မိတ်
 ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်က ဆုံးရှုံးသွားမှာ သေချာတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် လူထင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...
 “ကျုပ် သည်က ထွက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့မိတ်
 ဆွေ မဟုတ်တော့ဘူးလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတဲ့အချိန်မှာ ရှောင်ထွက်သွားတာ
 မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ထိုစကားကြောင့် လူထင်းသည် ကျန်းကိုးကို မျက်လုံးပြူး၍
 ကြည့်လိုက်မိတော့၏။
 ကျန်းကိုးက ရယ်မောပြီး...
 “မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သူရဲ့မိတ်ဆွေမှာ
 အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရင် ကူညီရမယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်က ဘေးဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်ဆို
 ပါတော့...”
 “အကူအညီ မပေးဘဲ အသာရှောင်ထွက်သွားတဲ့လူကို
 ဘယ်သူက မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ပြီး အသိအမှတ်ပြုတော့မှာလဲဗျ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လူထင်းက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး ကျန်းကိုးကို
 စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြီးမှ သူသည် အလွန်တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်...

“မင်းမှာ သေလောက်အောင် ဒုက္ခနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေတော့သည်။

လူထင်း၏စကားကြောင့် အာကျယ်တို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ ကျန်းကိုးကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အင်း မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက ကျန်းကိုးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မီးတောက်သိုင်းသမားဝူချိန်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

“ဝူချိန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ မင်းက ထင်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“အပူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကမှာ ဝူချိန်းပဲရှိတယ်”

လူထင်းက...

“သိုင်းလောကမှာ ဝူချိန်းမှမရှိတော့ဘဲ”

ကျန်းကိုးက...

“တောင်ကြားဒေဝီရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဝူချိန်း ချောက်ထဲကို ကျသွားတာ လူတိုင်းသိတာပဲ”

လူထင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

“ဝူချိန်းမှာ တပည့် ရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ဝူချိန်းရဲ့ မီးတောက်သိုင်းကွက်ကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုတတ်တယ်”

လူထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“သူက ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးပေါ့”

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စုမာကျွေမှာ သူ့လို မိတ်ဆွေရှိမှန်း ကျုပ် မသိခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် လူထင်းသည် ကျန်းကိုးကို...

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စိုက်ကြည့်၍...

“ခင်ဗျားက စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

လုထင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍...

“သူကလဲ စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲလား”

ကျန်းကိုးက...

“ဟုတ်တယ်”

လုထင်းက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ”

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူနဲ့ ကျုပ်က မိတ်ဆွေမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က စုမာကျွေ့နဲ့ပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်တာ စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတိုင်းကိုတော့ ကျုပ်လဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

လုထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စုမာကျွေ့ဆီကို မသွားတာလဲ”

ကျန်းကိုးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

လုထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျန်းကိုးက သက်ပြင်းချကာ...

“သူက စုမာကျွေ့ကို သတ်လိုက်လို့”

“စုမာကျွေ့ကို သတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ကျန်းကိုးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လုထင်းက...

“ဒါဖြင့် သူက စုမာကျွေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရတာလဲ”

ကျန်းကိုးက...

“သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုမာကျွေ့က သိတယ်ဆိုပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ကျုပ်က စုမာကျွေ့ဆီ သွားတော့ ဘယ်ထူးတော့မလဲ”

လုထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဖြင့် သူက ခင်ဗျားကို ရန်မူတာကရော”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်က စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလို့”

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် လုထင်းသည် ကျန်းကိုးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ကျန်းကိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ရန်မူတာ ဆန်းတယ်”

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုမာကျွေးက ကျုပ်တို့ကို လျှောက်
ပြောထားတယ်ထင်လို့”

လှထင်းက...

“သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲ”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

လှထင်းက...

“စုမာကျွေးက မပြောပြဘူးလား”

ကျန်းကိုးက...

“မပြောပြဘူး၊ သည်ကြားထဲမှာလဲ ကျုပ်နဲ့ စုမာကျွေးနဲ့
မတွေ့ဖြစ်ဘူး”

လှထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါ သူက စုမာကျွေးရဲ့စိတ်ဆွေတိုင်းကို ရန်မူတဲ့သဘောပဲ”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်သိရသလောက်တော့ ဟိုလေ့နဲ့ ဖန်းစူးတို့လဲ သူ
လက်ချက်နဲ့သေပြီ”

လှထင်းက...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက မသေသေးဘူး”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ကျန်းကိုးက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်နောက်က သူလိုက်လာမှာ သေချာပါတယ်”

လှထင်းက...

“သူက ခင်ဗျားကို သတ်နိုင်ပါ့မလား”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်က သူ့ကို မယှဉ်နိုင်တာတော့ သေချာတယ်”

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူကလဲ ခင်ဗျား မသေမချင်း လိုက်သတ်နေမယ် ထင်
တယ်”

ကျန်းကိုးက...

“ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ကျုပ် သာမကဘူး၊ သူ့စိတ်ထဲ
မှာ သံသယဖြစ်တဲ့ လူအားလုံးကို လိုက်သတ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

ကျန်းကိုးက အခန်းထဲမှ လူများကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ သည်အခန်းထဲက ထွက်မသွားသေး
တာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး၏စကားကြောင့် အာကျယ်တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

လူထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကျန်းကိုးကို ပြုံးပြကာ...

“မင်းပဲ ငါ့ကိုမသွားဖို့ တားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လူထင်းက...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုနှင်ထုတ်ရတာလဲ”

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါပြောချင်တဲ့ စကားပြောလို့ ပြီးသွားလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“မင်းရဲ့ဒုက္ခက ငါတို့အပေါ် ရောက်လာမှာ စိုးလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ငါက စုမာကျွေ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့က ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်၊ သူက စုမာကျွေ့ကို သတ်ပြီးပြီ၊ သူက ငါ့ကို သတ်လိမ့်ဦးမယ်”

“ငါသေသွားတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူက မင်းကို မသတ်ဘူးလို့

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

တယ်သူက အာမခံမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်က ဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့

အခါမှာ အဲသည် လူရဲ့မိတ်ဆွေက အဲသည် လူကို ရှောင်ထွက်သွားရင် မိတ်ဆွေ ပီသနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခု အချိန်ကစပြီး မင်းတို့က ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့

ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှာပုံတော်

ခေါင်းတုံးလေးသည် စာအိတ်ငါးလုံးကို ကြည့်နေ၏။

ပထမ စာအိတ်ပေါ်၌ ဟိုလွေဟု ရေးသားထား၏။

သို့သော်...

ဟိုလွေကို ထိုစာပေးရန် မလိုတော့ပါ။

ဟိုလွေသည် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်

သည်။

ထို့အတူ ဒုတိယ စာအိတ်ပေါ်၌ ရေးသားထားသော ဖန်း
ဂူကိုလည်းပေးရန် မလိုတော့ပါ။

ဖန်းဂူလည်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

တတိယ စာအိတ်ပေါ်၌ ကျန်းကိုးဟု ရေးသားထား၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

သို့သော်...

ကျန်းကိုးကို စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာအတိုင်း ရှာဖွေ၍ မရခဲ့

ပါ။

စတုတ္ထ စာအိတ်ပေါ်၌ စန်းမင်းဟု ရေးသားထား၏။

ထိုလိပ်စာအတိုင်း သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ရာ စန်းမင်းသည်
လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်မှစ၍ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း ကြားသိရသည်။

ပဉ္စမမြောက် စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာရှင်ကိုတော့ ခေါင်းတုံး
လေးက လူကြုံဖြင့် ပေးပို့ခဲ့၏။

ခေါင်းတုံးလေးသည် အလွန်ရိုးသားသူဖြစ်သည်။

သူသည် မိမိ သခင်ကြီး သေဆုံးသွားသည့်တိုင် ထိုစာအိတ်
များကို ဖွင့်၍မကြည့်ခဲ့ပါ။

သူသည် ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းကို ဆက်လက်ရှာဖွေခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူသည် ထိုက်ကျင်းမြို့သို့ ရောက်
ရှိလာလေတော့သည်။

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုက်ကျင်းမြို့သည် ခေါင်းတုံးလေး၏ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်၏။
ထိုမြို့၌ သူ၏ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ထိုက်ကျင်းမြို့သို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သူ၏
ညီဝမ်းကွဲထံသို့ ဝင်ရောက်တည်းခိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ၏ညီဝမ်းကွဲမှာ ထိုမြို့၏ လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

သူ့ကို အာကျယ်ဟုမေးလျှင် လစ်မြို့လုံးက သိသည်ဟု
တစ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်၌ အရက်ဝင်သောက်
ရင်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ခေါင်းတုံးလေးသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်မှ
ထွက်လာခဲ့၏။

ယခု...

သူသည် အာကျယ်၏နေရာကို သိခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

သူက ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မြို့၏ဈေးလမ်းမ
အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်...

သူ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်း မဖြည့်မီမှာပင် သူ၏ခြေလှမ်းကို
ကပ္ပာကယာ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နီးစပ်ရာ လမ်းကြားထဲသို့ ပြေးဝင်
လိုက်ရလေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် လူအုပ်ကြားထဲမှ အနီ
ရောင်ဝတ်လူကို ခြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနီရောင်ဝတ်လူသည် ကျန်းကိုး၏နောက် ခြေရာခံ၍
လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းကိုးသည် ချောင်းထဲ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်...

အနီရောင်ဝတ်လူသည် ချောင်းအတိုင်း ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရာ
ဤနေရာ ဤမြို့သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုက်ကျင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်သူ
အတွက် ကံကောင်းလာ၏။ ကျန်းကိုးအတွက် ကံဆိုးသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမြို့၌ ကျန်းကိုးကို လူသိများ
သောကြောင့်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ ကျန်းကိုးသည် အာကျယ်၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်
နေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အာကျယ်ကို တစ်မြို့လုံးက သိကြ၏။

သူ၏မိတ်ဆွေလေးယောက်ကိုလည်း ထိုမြို့တစ်မြို့လုံးက
သိကြ၏။

ထိုလူလေးယောက်မှာ လှထင်း၊ လောက်စန်း၊ ဝမ်းရီနှင့်
ကျန်းကိုးတို့ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လှထင်းကို ယစ်ထုပ်ကြီးဟု ခေါ်ကြ၏။

သူသည် အချိန်ပြည့် အရက်သောက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

လောက်စန်းကို ဖဲသမားအဖြစ် သိကြ၏။

ဝမ်းရီကို ဗေဒင်ဈေးဟု သိကြသည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် မည်သည့်ကိစ္စရပ်၌မဆို ဗေဒင်
တွက်ချက်၍ လုပ်ကိုင်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ဗေဒင်တွက်ချက်၍ မလုပ်သော အလုပ်အ
ကိုင်မှာ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။

ထမင်းစားခြင်းနှင့် အရက်သောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျန်းကိုးကို ထိုမြို့မှလူများက ခြေရှည်ဟု ခေါ်သည်။

ထိုသို့ ခေါ်ရခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိ၏။

တစ်နေ့ ကျန်းကိုးသည် ထမင်းစားသောက်နေစဉ် သည်နား
ခဏဟုပြော၍ ထွက်သွားရာ နှစ်ပေါက်မှ ပြန်၍ရောက်ရှိလာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင်...

သူသည် မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိ၏။

ဤနေရာသို့ သွားမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း လူကြို
တွေ့လျှင် အခြားနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်...

အနီရောင်ဝတ်လူသည် ထိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက်
ကျန်းကိုး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောရုံဖြင့် ထိုမြို့က လူများက ကျန်း
ကိုးထံ လမ်းညွှန်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနီရောင်ဝတ်လူသည် ခေါင်းတုံးလေး ပုန်းအောင်းနေသော လမ်းကြားကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ထိုအခါမှ ခေါင်းတုံးလေးသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အနီရောင်ဝတ်လူကို လမ်းကြားထဲမှ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် အနီရောင်ဝတ်လူ၏ နောက်ကျောကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ၏စိတ်ထဲ၌ အလိုလို လေးလံလာမိ၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ဤမြို့ကို အတယ်ကြောင့် ရောက်ရှိလာရသနည်း။

သူသည် ဤမြို့သို့ ဗဟုသုတ ရှာမှီးရန် ရောက်ရှိလာခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍သာ သူသည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါက ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

ခေါင်းတုံးလေးသည် ထိုသို့ တွေးရင်း ရုတ်တရက် စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုးဆိုသော အမည်နှစ်ခုကို သတိရလာသည်။

စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုးတို့သည် မူလလိပ်စာမှ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဆိုလျှင် စန်းမင်းနှင့်ကျန်းကိုးတို့သည်

ဤမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သလော။
နှစ်ယောက်လုံး မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်သည် ဤမြို့

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

၌ ရှိနေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ခေါင်းတုံးလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ သူသည် သူ၏ညီဝမ်းကွဲ ဖြစ်သော အာကျယ်ထံသို့ မသွားတော့ဘဲ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် လူရှုပ်သော ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သွားနေသည်။

ခေါင်းတုံးလေးသည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် မြို့၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ခေါင်းတုံးလေးသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ...

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏ ဦးတည်ရာသည် မိမိ၏ညီဝမ်းကွဲ နေထိုင်သော နေရာဆီသို့ ဦးတည်နေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အနီရောင်ဝတ်လူသည် ရွှံ့များ၊ နွံများ ထူထပ်လှသော ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၏ လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်သွား၏။

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခေါင်းတုံးလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး အနီရောင်
ဝတ်လူ၏ နောက်ကျောကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူသည် ထိုလမ်းကြားကို ဖြတ်ကျော်
သွားသောအခါ ခေါင်းတုံးလေး၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
တော့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းကြားအတိုင်း အနီရောင်ဝတ်
ထားသူ၏နောက်မှ လိုက်ပါမသွားတော့ဘဲ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားကို
ဖြတ်၍ မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားတော့၏။

ခေါင်းတုံးလေးမှာ ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် မကြာမီပင်
သစ်တောအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထို့နောက်...

သစ်တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

သစ်တောက သစ်ပင်ထူထပ်သော သစ်တောမဟုတ်ပါ။

သစ်ပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာရှိသော တောအုပ်တစ်ခု ဖြစ်
ပါသည်။

ထိုတောအုပ်ထဲတွင် ဟောင်းမွမ်းသော အိမ်တစ်လုံး ရှိ၏။

ထိုအိမ်သည် အာကျယ်တို့လူစု နေထိုင်သောအိမ် ဖြစ် သည်
မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းကိုး...။

ကျန်းကိုးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ညကတည်းက ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် မည်သူမျှ အိပ်ရာမနီးခင် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာရန်
ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများအတွက် နှုတ်ဆက်စာတစ်
စောင်ကို ရေးသားပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူသည် အိမ်ထဲမှ မထွက်ဖြစ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် လူထွက်ကာ

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုးအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ထွက်သွားတော့ မလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မင်းက ငါ့ကို ဟန့်တားမလို့လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါထွက်သွားမယ် လုပ်တုန်းက မင်းက ငါ့ကိုဟန့်တားခဲ့တာပဲ၊ ငါက အခု မင်းကိုဟန့်တားတာ တရားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ မင်းက ငါ့ကို မဟန့်တားသင့်ဘူး”

လှထင်းက ပြုံးကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက သက်ပြင်းချကာ...

“ငါပြောဖို့ လိုသေးလား”

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အင်း မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါမျိုးကျူးပါတယ်၊ မင်းကို ငါမတားတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

လှထင်းက စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျန်းကိုးအား ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လှထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် မင်း နောက်ကျသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ လှထင်း၏စကားကြောင့် ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လှထင်းက ပြုံးကာ...

“လူလာနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှထင်း၏စကားသံ အဆုံး၌ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာသောခြေသံကို ကျန်းကိုးက ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခေါင်းတုံးလေးသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသော အိမ်ကလေးသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းတုံးလေးသည် အိမ်တံခါးကို မခေါက်တော့ဘဲ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အိမ်တံခါးက စေ့ရုံသာ စေ့ထားခြင်းဖြစ်၍ အိမ်တံခါးက အလွယ်တကူ ပွင့်သွား၏။

ထို့ကြောင့်...

ခေါင်းတုံးလေးသည် အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဒရောသောပါး ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ခေါင်းတုံးလေးသည် လူတစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

လူထင်းသည် ခေါင်းတုံးလေးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်၍ ချုပ်ထား၏။

ခေါင်းတုံးလေးက ရုန်းကန်ရင်း...

“ညီလေးဖုံး...ညီလေးဖုံး”

ဟု အော်ဟစ်နေ၏။

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ခေါင်းတုံးလေးကို ကြည့်ပြီး...

“ခေါင်းတုံးလေး မဟုတ်လား၊ ဘယ်က ညီလေးဖုံးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ကျန်းကိုး၏နောက်သို့ အာကျယ် ရောက်ရှိလာပြီး...

“ညီလေးဖုံးဆိုတာက ကျုပ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

သူသည် လူထင်း၏လက်ထဲ၌ ဖမ်းချုပ်ခြင်း ခံနေရသော ခေါင်းတုံးလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“ခေါင်းတုံးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အာကျယ်က လူထင်းကို လက်ကာပြရင်း...

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လှထင်း၊ သူက ကျုပ်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ခေါင်းတုံးလေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

လှထင်းက ခေါင်းတုံးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ခေါင်းတုံးလေး၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ ဒုက္ခတွေ့လာတယ်နဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက အခန်းထဲမှ လူများကို တစ်မျက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ညီလေးဖုံးအိမ်မှာ ကျန်းကိုးရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ် စန်းမင်းရောရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေး၏စကားကြောင့် ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ကျန်းကိုးဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးသည် ကျန်းကိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လေပူတစ်မျက် မှတ်ထုတ်ကာ...

“ခင်ဗျားက သည်ရောက်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...

“ကိစ္စ ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“စုမာကျွေက ခင်ဗျားကို စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေး၏စကားကြောင့် ကျန်းကိုးသည် ခေါင်းတုံးလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက စုမာကျွေနဲ့ ဘာတော်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက...

“ကျုပ်က ပြင်းတိန်းပါ”

ကျန်းကိုးက...

“သူက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ စာအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျန်းကိုး လိပ်မူထားသော စာအိတ်ကို ကျန်းကိုးထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ...

“နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

လူသတ်သမား

ခြေသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။

ခြေသံ ကြားလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းတုံးလေး၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီ...

“သူလိုက်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေး စကားကြောင့် ကျန်းကိုးတို့လူစုသည် ခေါင်း
တုံးလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပြီးမှ...

အာကျယ်က ခေါင်းတုံးလေး၏ပန်းကို လှုပ်ကိုင်ရင်း...

“ခေါင်းတုံးလေး ဘယ်သူ လိုက်လာတာလဲ”

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက အထစ်ထစ်အပေါ့ပေါ့ဖြင့်...

“ဟို..ဟို အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေး၏စကားကြောင့် ကျန်းကိုးတို့က ခေါင်းတုံး

လေးကို အံ့သြသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ...

“အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့လူ ဟုတ်လား”

ဟု ဝင်ရောက်မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ..သူက သခင်ကြီးစုမာကျွေးကို သတ်တဲ့

လူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“သူ့ကို မင်းသိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက...

“သူ့ကို တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် မြင်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်

သူလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး”

ကျန်းကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဘယ်လို မြင်ဖူးလဲ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ခေါင်းတုံးလေးက...

“သူက သခင်ကြီးရဲ့စိတ်ဆွေပါ။ သခင်ကြီးရဲ့အိမ်ကို လာ
လည်တုန်းက မြင်ဖူးတာပါ”

ကျန်းကိုးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး လူထင်းကို
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ခေါင်းတုံးလေးက...

“ကျုပ်တောင် သခင်ကြီးက ဝင်ကယ်လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရ
တာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူထင်းက...

“ကျန်းကိုး၊ မင်း သည်က ထွက်သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တော့၊
သူက မင်း သည်မှာရှိတာကို သိနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြေသံက အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှ လူတိုင်း၏မျက်လုံးများသည် အိမ်
ရှေ့တံခါးဝသို့ စုပြုံ၍ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အိမ်တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလေတော့သည်။

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အိမ်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
 အသက်ရှူသံမှအပ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါ။
 အိမ်တံခါးက တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ၏။
 အိမ်ထဲမှ လူတိုင်း၏ရင်ခုန်သံက ပို၍ကျယ်လောင်လာ
 သည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။
 မကြာမီ အိမ်တံခါး ပွင့်သွားပြီ ဖြစ်၏။
 အိမ်တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ လူတိုင်းသည် စကား
 မပြောနိုင်လောက်အောင် ငေးငိုင်သွားလေတော့သည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...
 အိမ်တံခါးဝ၌ ကျူးကျူး ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
 သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးကျူးသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။
 အိမ်ထဲမှလူတိုင်းက သူမကို မျက်လုံးဖြူး၍ ထိတ်လန့်တ
 ကြား ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။
 အိမ်ထဲ၌ ရှိသော လူတိုင်းက မိမိကို ပြူးတူးကြောင်တောင်
 ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။
 ကျူးကျူးက မိမိကိုယ်မိမိ မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ ငိုကြည့်လိုက်

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

မိ၏။ ပြီးမှ သူမက အိမ်ထဲမှ လူစုကို ကြည့်ရင်း...
 “ရှင်တို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ကျူးကျူးက ထိုကဲ့သို့ မေးလိုက်သောအခါ အာကျယ်တို့
 လူစုသည် သတိပြန်ဝင်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။
 ပြီးမှ အာကျယ်က ကျူးကျူးကို ပြုံးပြလိုက်လေသည်။
 “အဟဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”
 ဟု ပြော၏။
 ကျူးကျူးက ခြေဆောင်လိုက်ပြီး...
 “ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလဲ ဆိုသေးတယ်၊ ရှင်တို့တွေက ဘာဖြစ်
 လို့ မျက်လုံးဖြူးနေကြတာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 အာကျယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားလို့ပါ”
 ဟု ပြောလိုက်ရ၏။
 ကျူးကျူး ဒေါသသွား၏။
 အာကျယ်ကို ကြည့်ကာ...
 “ရှင်တို့ လန့်သွားရအောင် ကျွန်မက သည်လောက်တောင်
 အရုပ်ဆိုးနေလို့လား၊ ဟွန်း လူကိုများ သရဲတစ္ဆေ တွေတာကျနေ
 တာပဲ”

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က 'ထပ်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူထင်းက သက်ပြင်းချပြီး...

"ကဲပါ။ ကျုပ်တို့တွေက သရဲတစ္ဆေ အကြောင်းကို ပြောနေ
တုန်း မိန်းကလေး ရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့က ထိတ်လန့်သွားတာ
ပါ။ ဒါနဲ့ ဦးလေးကျူးစွမ်းတစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား"

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးကျူးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"အဖေက သည်နေ့ သူ့ရဲ့အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေး
နေ့ပွဲ လုပ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါ ရှင်တို့ကို လာခေါ်တာ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်းက...

"ဪ လာခဲ့ရမှာပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် ကျူးကျူးက သူ့ကို ကြည့်ကာ...

"ပြီးတော့ အဖေက ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ရှင်ကို
လာခေါ်တာ"

ဟု ပြောလေ၏။

သူမ၏စကားကြောင့် လူထင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား
သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ကျူးကျူးကို ကြည့်ကာ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တာ ကိစ္စရှိလို့လား"

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးကျူးက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

"ဒါတော့ မသိဘူး၊ ရှင်ဘာသာရှင် အဖေကို မေးကြည့်"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ ညနေလာခဲ့ပါမယ်"

ကျူးကျူးက အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်"

ဟု ပြော၏။

လူထင်းက...

"ကောင်းပါပြီ"

ထို့နောက်...

ကျူးကျူးသည် အာကျယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ
တော့သည်။

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခန်းထဲမှလူများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြ၏။

မည်သူမျှ စကားမဆိုပါ။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြ၏။

အတန်ကြာမှ အာကျယ်က လူထင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“လူထင်း၊ မင်းက ဘာကြောင့် ညနေမှ လာမယ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ”

လူထင်းက ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောချေ။

သူသည် ကျန်းကိုးကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“လူထင်း၊ မင်း အခု ကျူးကျူး နောက် လိုက်သွားလိုက်ပါ။

အခုထိ အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးဘူး၊ သူလာမယ်ဆိုလဲ ငါရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အာကျယ်က...

“ဟုတ်တယ်၊ လူထင်း၊ ကျူးကျူးနောက် လိုက်သွား၊ ဦးလေးကျူးစွမ်းက မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

လောက်စန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့တွေ နောက်က လိုက်လာမယ်”

ဟု ပြော၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ထို့ကြောင့်...

လူထင်းသည် အာကျယ်ကိုအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ကျူးကျူး၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေသော အိမ်ကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုက်ကျင်းမြို့မှ လူများက လမ်းညွှန်လိုက်သောအိမ် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအိမ်ထဲ၌ ကျန်းကိုးတို့ ရှိမရှိ မသေချာလှပါချေ။

ကျန်းကိုးသည် ဤနေရာသို့ ထွက်ပြေးကောင်း ထွက်ပြေးလာနိုင်၏။

သို့မဟုတ်...

တစ်နေရာသို့ သွားကောင်းသွားမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုပါစေ...

ဤနေရာသို့ လာရောက်စုံစမ်းခြင်းက မှားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက် မသွားချေ။

ယခုကဲ့သို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အတန်ကြာသောအခါ...

အိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးက ပြန်ထွက်လာလေသည်။

သူမနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

ထို့နောက် အိမ်ကလေးသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား လေ၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အတန်ကြာသွားအောင် ပင် အိမ်ကလေးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ အနီရောင်ဝတ်ထားသော သူသည် သက် ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ဦးခေါင်းကိုလည်း အသာပင် ခါယမ်းလိုက်မိ၏။

ကျန်းကိုးသည် ဤနေရာ၌ နေထိုင်သော်လည်း မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိကြောင်း မြို့ခံလူများက ပြောခဲ့၏။

ထို့အပြင်...

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျန်းကိုးအား မတွေ့ရသောကြောင့် ဤမြို့၌ ကျန်းကိုး ရှိနေလျှင် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်၌ အမြဲ လိုလို တွေ့ရကြောင်း မြို့ခံလူများထံမှ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရ၏။

ကျန်းကိုးသည် ဤနေရာသို့ မလာရောက်ဘဲ တခြားနေရာ သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက တွေးလိုက်မိသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

သူသည် ထိုကဲ့သို့ တွေးလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ကလေးအား ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ရန် မလိုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုနေရာမှ လှည့်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက် ၏။

ထိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးများက အိမ်၏ပြတင်းပေါက်မှ လူတစ် ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသို့ မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ၏မျက်လုံးများသည် မီးတောက်တစ်ခုကဲ့သို့ တောက်ပလာပြီး သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌လည်း ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြတင်းပေါက်မှ တွေ့ရသော လူ သည် ကျန်းကိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဦးလေးကျူးစွမ်းသည် မိမိ၏သမီးကို စိတ်မချကြောင်း၊ လူ ထင်းအနေဖြင့် မိမိ၏သမီးကို စောင့်ရှောက်စေလိုကြောင်း၊ မိမိ မရှိ သောအခါ ဤဆိုင်ကို ဦးစီး၍ လုပ်ကိုင်ပေးစေလိုကြောင်း စသည် ဖြင့် လူထင်းကို အကူအညီ တောင်းခံနေ၏။

အမှန်မှာ...

ဦးလေးကျူးစွမ်းသည် လူထင်းကို အကူအညီ တောင်းခံ

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြင်းထက် လူထင်းကို မိမိသမီးနှင့် နေရာချလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူထင်းရယ်၊ ငါ့မှာ မင်းလို သားမျိုးတစ်ယောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သော ဦးလေးကျူးရှမ်း၏စကားက ယိုကဲ့သို့ ပင် အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဦးလေးကျူးရှမ်း၊ ဟင်းတွေလဲ အေးကုန်တော့မယ်၊ အာကျယ်တို့လဲ ရောက်မလာသေးဘူး”

ဟု စကားလွဲ၍ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်လေ၏။

ဦးလေးကျူးရှမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သမီးက သေသေချာချာ ပြောခဲ့ရဲ့လား”

လူထင်းက ပြုံးပြီး...

“ကျူးကျူးက သေသေချာချာ ပြောပါတယ်၊ သည်ကောင်တွေက ဘယ်ကိုခြေရည်...”

လူထင်းသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်မိတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အရက်ဆိုင်ထဲသို့ အာကျယ်သည် ဒယ်ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ထို့နောက်...

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အာကျယ်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

လူထင်းသည် အာကျယ်ကို ပြေး၍ပွေ့ထူလိုက်ရင်း...

“အာကျယ်..အာကျယ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု အလောကတကြီး မေးလိုက်သည်။

“သေပြီ..သေပြီ၊ အားလုံး သေပြီ၊ ဟို..ဟို”

အာကျယ်၏စကားကြောင့် လူထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာပြောတယ်၊ အားလုံး သေကုန်ပြီ ဟုတ်လား”

အာကျယ်မှာ အသက်ကို မနည်းရှူနေရ၏။

လူထင်းသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ အာကျယ် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အာကျယ်သည် မေးတစ်ချက်ထိုးကာ သူ့မိတ်ဆွေမျိုးနှင့်

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အတူ လောကကြီးကိုပါ စွန့်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

လူထင်းသည် အာကျယ်ကို ထပ်၍မမေးတော့ပါ။

အာကျယ်ကလည်း လူထင်း၏အမေးကို ဖြေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

လူထင်းသည် မည်သူ့ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူသည် လူတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် အနီရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား သည်။

သူ့ကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ပါက မီးတောက်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုလူသည် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ တစ်လှမ်း ချင်း ရောက်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

လူထင်းသည် အာကျယ်ကိုပွေ့၍ ထရပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်...

သူသည် အာကျယ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် အာကျယ်၏မျက်လုံးအစုံကို အသာ ပိတ်ပေးလိုက်၏။

“အာကျယ်၊ စိတ်ချ၊ သူ့ကို ကျုပ်သတ်ပစ်မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

လူထင်းသည် နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ကာ အနီ ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လူထင်းကို မျက် တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ အောင် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ...

လူထင်းက...

“မင်း သတ်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်လူက...

“ဟုတ်တယ်”

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုထင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ရန်ငြိုး ရှိလို့လား”

အနီရောင်ဝတ်လူက...

“မရှိဘူး”

သူက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်ရတာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်က...

“သူတို့က ကျန်းကိုးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ”

သူက...

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျန်းကိုးက ရန်ငြိုးရှိနေလို့လား”

အနီရောင်ဝတ်လူက...

“မရှိပါဘူး”

လုထင်းက...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျန်းကိုးကို သတ်ရတာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်နှင့်လူက...

“သူက စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလို့ပါ”

သူက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ စုမာကျွေ့က ရန်ငြိုးရှိတယ်ပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်လူက...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

“မရှိပါဘူး”

လုထင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဒါဖြင့် စုမာကျွေ့က ဘယ်သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလို့ သတ်ရတာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်က...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေလို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုထင်း သက်မြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကကော ဘာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်ထားသောလူက အဖြေမပေးတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် လုထင်းက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီ...

“အခု ခင်ဗျားရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်က ကျန်းကိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ

ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်လူက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကျုပ်သိတယ်”

သူက ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ဒါဆို ကျုပ်က စုမာကျွေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် အနီရောင်ဝတ်လူက သူ့ လှိုက်မျက်

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်၏။ ပြီးမှ...

“စုမာကျွေးမှာ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေလေးယောက် ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

အနီရောင်ဝတ်က...

“ဟိုလွေ၊ ဖန်စူး ကျန်းကိုးနဲ့ စန်းမင်း”

လုထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သုံးယောက်တော့ သေသွားပြီ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်”

ဟု ပြော၍ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“ဒါပေမယ့် အဲသည် တစ်ယောက်လဲ မကြာခင် သေရတော့မယ်”

လုထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဗျားကို သတ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ဘာမျှပြန်မပြော

တော့ပါ။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

သူသည် သူ၏လက်ကို လေထဲ၌ ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

အပူလှိုင်းတစ်ခုက ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ထို့နောက်...

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ကိုဆန့်ထုတ်၍ လုထင်းကို စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများက ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ အရက်ဆိုင်ထဲ၌ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လုထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို သုံးကွက် အသာပေးပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် လုထင်းကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်ကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုက ကြမ်းတမ်း၏။ ရက်စက်၏။

သို့သော် သူ၏တိုက်ခိုက်မှု ကြားထဲမှ လုထင်းသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ရင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် ကယား
ကယား နောက်သို့ ခုန်၍ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

လူထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြွတက်လာပြီး
အနီရောင်ဝတ်ထားသောလူ၏ ရင်ဝကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်
၏။

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်
လျက်သားနှင့် လဲကျသွားလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသောလူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကယား
ကယား လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး လူထင်းကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်
သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် မိမိရင်ဆိုင်နေရသော လူထင်းကို
တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် လူထင်းကို မျက်လုံးဖြူး၍ ကြည့်ကာ...

“မင်းက စန်းမင်း ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ သည်နေ့ မင်းသေရမယ့်နေ့ပဲ”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လူထင်းသည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူကို
ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဝုချိန်းနဲ့ ဘာတော်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါ မင်းသိစရာ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှလဲ”

လူထင်းက...

“မင်း မပြောရင်၊ ကျုပ်က မင်းကိုသတ်ပစ်မှာ”

“မင်းက ကျုပ်ကို သတ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောကာ လူထင်းထံသို့ ပြေးဝင်ပြီး တကြမ်း တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

လူတင်းသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

သူသည် မိမိ၏ရင်ဝအနီးသို့ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
လူ၏လက်ဝါး ရောက်ရှိလာသောအခါမှ လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှား
လိုက်၏။

လူထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွား

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ ထို့နောက် တဆက်တည်းမှာပင် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ မျက်နှာကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက နောက်ကို တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းကာ လူထင်း၏ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော်...

လူထင်းက ခြေထောက်ကို ပြန်၍ ရုပ်လိုက်သောကြောင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် လူထင်း၏ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆုပ်၍မရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူထင်းက မိမိ၏ကိုယ်ကို လေထဲ၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်၍ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားသည်။

သူသည် မျက်လုံးပြူး၍ လူထင်းကိုကြည့်ရင်း လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အနီရောင်အလင်းတန်းများ လူထင်းထံ ဝင်လာ၏။

လူထင်းကဖမ်း၍ သူ၏လက်ထဲမှအရာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“မင်းက ဝူချိန်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လူထင်းကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူသည် လူထင်း၏အမေးစကားကို ကြားဟန် မတူပါ။

လူထင်းသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒါဟာ ဝူချိန်းရဲ့ မီးတောက်လက်နက်ပုန်းပဲ။ သည်လက်နက်ပုန်းကို အသုံးပြုတာ သိုင်းလောကမှာ ဝူချိန်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သည်လက်နက်ပုန်းကို ဖမ်းနိုင်တာလဲ၊ သည်သိုင်းလောက
မှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏စကား မမှားပါချေ။

ထိုမီးတောက်လက်နက်ပုန်းကို ဖမ်းနိုင်သူသည် အတွင်း
အား အလွန်ကောင်းသူဖြစ်ပြီး သိုင်းလောက၌လည်း အဆင့်မြင့်ရ
မည်ဖြစ်၏။

လုထင်းက အနီရောင်ဝတ်ထားသူကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က မီးတောက်သိုင်းသမား
ဂူချိန်းဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်”

“သူဟာ သိုင်းပညာတော်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊
နောက်ဆုံး သူဟာ တောင်ကြားဒေဝီ လက်ချက်နဲ့ ချောက်ထဲကျသွား
ခဲ့တယ်”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

လုထင်းက...

“အဲသည် အချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကမှာ ကွယ်ပျောက်
သွားခဲ့တယ်”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လုထင်းက...

“မင်းနဲ့ဂူချိန်း ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ထိုလူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အကြောင်းကို သိချင်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လုထင်းက...

“ဂူချိန်းမှာ တပည့်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့
သူ့ရဲ့သိုင်းပညာတတ်နေရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှည့်ကွက်

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ(ဂါ) ဂူချိန်းက တဟားဟား ရယ်မော
နေ၏။

သူ၏ရယ်သံက တဖြည်းဖြည်း ငိုသံနှင့် တူလာ၏။

ထို့ကြောင့် လူထင်း စိတ်အာရုံ ထွေပြားကာ ရင်ထဲ၌ ဖော်
မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လူထင်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ရယ်မောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား
ဘယ်သူလဲ ပြောပါ”

ဂူချိန်းက...

“ကျုပ်က ဂူချိန်းပေါ့”

လူထင်း လက်မခံပါ။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဂူချိန်း သေသွားတာ ကြာပြီ”

ဂူချိန်းက...

“မင်း မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ဂူချိန်းက မျက်နှာဖုံးတုကို ချွတ်ပြုလိုက်လေသည်။

သူ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

သို့သော်...

လူထင်းက ဂူချိန်းအား တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းမရှိ၍ မသိပါ။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည် ဖြစ်စေ၊ တပ်ဆင်ထားသည် ဖြစ်

စေ မထူးခြားချေ။

ရုတ်တရက်မို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

စိတ်ဝင်စားကာ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဂူချိန်းကလည်း လူထင်း ထိုသို့အာရုံပြောင်းသွားသည့်
တဒင်္ဂအချိန်လေးကိုပင် လိုချင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူထင်း အာရုံပြောင်းသွားသည့် တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင်
ဂူချိန်းက လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ရုတ်တရက် ကျူးကျူးဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။ လူထင်း သတိဝင်လာသည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ရပ်လိုက်”

တားဆီးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အနည်းငယ် နောက်
ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝူချိန်းက ကျူးကျူးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

“မလှုပ်နဲ့”

ဝူချိန်းက အော်ငေါက်ရင်း ကျူးကျူး၏ဝဲဘက်ပန်းကို ဆုပ်
ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ပန်းတစ်ဘက် နာကျင်သွားခြင်းကြောင့်...

“အမယ်လေး”

ကျူးကျူး အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ရကား ဝူချိန်းကို ခုခံနိုင်
မည်မဟုတ်ပါချေ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူချိန်းက ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကဲ...မင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

လူထင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“ခင်...ခင်ဗျား”

“မင်းလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ မိန်းကလေး သေသွားလိမ့်မယ်၊

ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝူချိန်းက ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လူထင်း မလှုပ်ရှား

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝူချိန်းက ကျူးကျူးကို ဆွဲကာ ဆိုင်အပေါက်ဝသို့တိုင်
နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ လူထင်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဝူချိန်းက...

“သည်နေရာမှာ လူသခင်လေးရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နေ
လို့ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သွားတော့မယ်”

လူထင်း ဘာမှမတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ခင်ဗျား သွားချင်သွားပါ၊ ကျူးကျူးကိုတော့ ဒုက္ခပေးပါ
နဲ့ ထားခဲ့ပါ”

ဝူချိန်းက...

“သူ မှည့်တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူး၊ သူ့ကို ကျုပ်နဲ့အတူ
ခေါ်သွားမယ်၊ ဆိုင်အပြင်ဘက် ရောက်တာနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ခင်ဗျား ကတိတည်ပါစေ”

“စိတ်ချ”

လူထင်းနှင့် ဦးလေးကျူးစွမ်းတို့သည် ဝူချိန်းက ကျူးကျူး
အား ဖမ်းခေါ်သွားသည်ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရလေသည်။

ဝူချိန်းက လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားရာ တခဏအတွင်းမှာပင်
မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပူချိန်းက ကျူးကျူးကို ဓားစာခံလုပ်၍ ဆိုင်ထဲမှထွက်သွား
ပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်အပြင်ရောက်ကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ပူချိန်း ထွက်သွားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ကျူးကျူးအား ပြန်လွှတ်ပေး
လိမ့်မည်ဟု လုထင်း ယူဆထားလေသည်။

သို့သော်...

အတော်ကလေးကြာသည်အထိ ကျူးကျူးက ဆိုင်ထဲ ပြန်
ဝင်လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် လုထင်း စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

“ညီမလေး ကျူးကျူး”

ဟုခေါ်ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်လိုက်လေသည်။

“သမီး”

ဦးလေးကျူးစွမ်းလည်း ပြေးလိုက်လာ၏။

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်သွားကြသော်
လည်း ကျူးကျူးကို မတွေ့ရချေ။

ကျူးကျူးနှင့် ပူချိန်းတို့မှာ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရ
အောင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“တောက်”

လုထင်း ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ပူချိန်းက ကတိမတည်ဘဲ ကျူးကျူးအား ဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဦးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“ကျုပ်သမီးလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ”

ဦးလေးကျူးစွမ်း ညည်းတွားပြီး ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

လုထင်း ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ အာကျယ်၏အလောင်းက ရှိနေ၏။

ကျူးကျူးက အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။

လုထင်းက....

“ဦးလေးကျူးစွမ်း သည်မှာပဲ နေခဲ့ပါ။ ညီမလေးကျူးကျူး
နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်”

ဟု မှာကြားကာ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကံကောင်းတဲ့လူ

လုထင်းက ကျူးကျူးနှင့် ဝူချိန်းတို့အား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်
လံရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

ဝူချိန်းက မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားမှန်းပင် မသိရချေ။
နောက်ဆုံး လုထင်း လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ ဆိုင်ကလေးသို့ ပြန်မသွား
လိုသေးပါ။

မည်သည့်နေရာသွားလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစား
ရင်း ကျန်းကိုးတို့အား သတိရလိုက်သည်။

ခံပြင်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျန်းကိုးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးလွှား
သွားလိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

အိမ်ကလေးမှာ မီးလောင်ပျက်စီးမသွားဘဲ အကောင်း
အတိုင်း ရှိနေ၏။

အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြန်ကျနေသော အလောင်းများ
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေခဲ့သော သူ၏မိတ်ဆွေများမှာ ရန်သူ
လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြသည်ကို ကြည့်ရင်း လုထင်း ဝမ်း
နည်းကြေကွဲလာပြန်လေသည်။

“ဝူချိန်း ကျုပ်လက်က လွတ်အောင် ပြေးပေတော့”

ဟုလည်း ခေါင်းမောရင်ကော့ကာ အသံကုန် ဟစ်အော်
လိုက်ရာ တစ်အိမ်လုံး တုန်ခါသွားသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

ထိုစဉ်...

“အင်း...အင်း”

ညည်းတွားသံနှင့်အတူ လဲကျနေသူတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းကိုး ဖြစ်သည်။

“နောင်ကြီး ကျန်းကိုး”

လုထင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြေး၍ ပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးသည် လုထင်း၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရှိလာကာ...

“ဝေါ့”

သွေးများ အန်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးပွင့်လာလေသည်။

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှထင်းက...

“နောင်ကြီး သတိရလာပြီနော်”

ကျန်းကိုးက...

“ဝူချိန်းကော”

“သူထွက်သွားပြီ”

လှထင်းက ဦးလေးကျူးစွမ်း၏ဆိုင်သို့ လိုက်လာသည်မှ
အစ ကျူးကျူးအား ဖမ်းခေါ်သွားသည်အထိ ပြောပြလိုက်လေ
သည်။

ကျန်းကိုးက...

“သူက အားလုံးကိုမသတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ရှောင်တိမ်းသွား
ရတာလဲ”

လှထင်း ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်က သူ့ရဲ့ လက်ဝါးတစ်ချက် ထိသွားတာနဲ့ အသက်
အောင့်ထားပြီး လွဲချလိုက်တယ်၊ သည်အချိန်မှာ အာကျယ်က ထွက်
ပြေးသွားတော့ သူလဲ အာကျယ်နောက်ကို လိုက်သွားတာ၊ ကျုပ်ကို
လဲ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားမယ်လို့ ယူဆထားပုံရတယ်”

ကျန်းကိုးမှာ အာကျယ်တို့နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ကံ
ကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတစ်ယောက်ထဲဆိုပါက ဝူချိန်းက စိတ်တိုင်းကျ သတ်

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ဖြတ်ပြီးမှ ထွက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ကျန်းကိုး၏ဒဏ်ရာ မသေးပါချေ။

ဒဏ်ရာဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသည့်တိုင်
အောင် သိုင်းပညာကို ရုတ်တရက် အသုံးပြုနိုင်ဦးမည် မဟုတ်သည်
မှာ သေချာနေ၏။

လှထင်းက လောလောဆယ်တွင် ဦးလေးကျူးစွမ်းထံသို့
ပြန်မသွားလိုသေးပါချေ။

ကျန်းကိုးကိုလည်း ဆေးကုပေးရဦးမည်ဖြစ်ရာ သမား
တော်တစ်ဦးထံသို့ ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သခင်လေး

ပျောက်စေသမားတော်စီးယုကြီး...။

သမားတော်စီးယုကြီးသည် ပျောက်စေသမားတော်ဟု
သောအမည်နှင့် လိုက်အောင်ပို့ လူလက်ခံကုသပေးခဲ့သည့် ဝေ
ဒနာရှင်တိုင်း၏ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွား
ခဲ့သည်ချည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရသူတိုင်းက စီးယုကြီးထံ၌
ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူလိုကြလေသည်။

သို့သော်...

စီးယုကြီးသည် ၁၂ နှစ်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်နေ
သဘောထား အဓိပ္ပာယ် ဆန်းသူးလည်း ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

သူက လူတိုင်းကို ဆေးကုသပေးခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပါ

ချေ။

သူသဘောကျသူကိုသာ ကုသပေးပြီး သဘောမကျလျှင်
မည်သူပင် ဖြစ်စေ၊ ငွေမည်မျှ ပံ့ပေးသည် ဖြစ်စေ ဆေးကုပေးခြင်း
မပြုချေ။

ဤသို့ဖြင့် အားလုံးက စီးယုကြီးအား လူ့ခွစာကြီးဟု ခေါ်
ကြလေတော့သည်။

ယခု...

လူထင်းက ကျန်းကိုးကို ခေါ်ကာ စီးယုကြီးထံသို့ ရောက်ရှိ
သွားလေသည်။

စီးယုကြီးက ဆေးကုပေးသောအခါ လူနာရှင်များက ကျေး
ဇူးတင်ကြလေသည်။

ဆေးကုမပေးသောအခါ လူနာရှင်များက စိတ်ဆိုးအမျက်
ထွက်ကြသည်။

သို့ဖြင့်...

စီးယုကြီးအား ရှိသေလေးစား ချစ်ခင်သူများ ရှိသကဲ့သို့
သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးသူများလည်း ရှိနေကြတော့

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ စီးယုကြီးသည် မုန်းတီးသူများ၏ ဒုက္ခပေးမှုကို သုံးလေး
ကြိမ်မက ခံရပြီးသောအခါ သူ့အား မည်သူမျှ မနှောင့်ယှက်နိုင်ရန်
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို ငှား
ရမ်းထားလိုက်လေသည်။

လုထင်းက စီးယုကြီးထံသို့ သွားရာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
နှစ်ယောက်နှင့် အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“သမားတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

လုထင်းက ပြောလိုက်သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆေးကုချင်လို့”

“ဒါဆို မင်းပြန်တော့၊ သမားတော်ကြီး အနားယူနေတယ်၊

ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပင်ပန်းခံပြီး ဆေးကုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

လုထင်းက...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေကို အမြန်ဆုံး ဆေးကုပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီး
နေတယ်ဗျ”

“မင်းပြန်တော့”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“သမားတော်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ကျုပ် မပြန်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းကို မောင်းထုတ်ရမှာပဲ”

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ သို့သော် လုထင်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်နှင့် တိုလူ ရှုံးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

ကျန်သိုင်းသမားသည် လုထင်း၏သိုင်းကွက်ကို မြင်လျှင်
ချက်ချင်း ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“သခင်လေးလု အထဲကို ကြွပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးစီးယုကြီးသည် လုထင်းကို မယုံကြည်နိုင်
စွာ ကြည့်နေသည်။

“သခင်လေး အိမ်ကထွက်သွားတာ အတော်ကြာပြီနော်၊
အားလုံးက သခင်လေးကို သတိရနေကြတယ်၊ သခင်လေး အိမ်မပြန်
ဘူးလား”

လုထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကို ဆေးကုပေးဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီး
ပါတယ်ဗျာ”

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စီးယုကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ် ကုမပေးနိုင်ဘူး”

“ဗျာ”

စီးယုကြီးက ငြင်းမည်ဟု မထင်ခဲ့သော လုထင်း အံ့သြသွားလေသည်။

“ဆေးကုမပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး”

“ဘာကြောင့် ကုမပေးနိုင်ရတာလဲ”

“ကျုပ် ကုမပေးချင်လို့ပါ”

“ဒါ...ဒါ”

လုထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

နံဘေး၌ ရှိနေသော ကျန်းကိုးက...

“သူမှ ကုမပေးချင်တာ ကျုပ်တို့ သွားကြပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စီးယုကြီးက...

“သခင်လေးက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်က ကုသပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ဆေးကုပေးစေချင်ရင် နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

လုထင်းက...

“ကျုပ်က အိမ်ပြန်သွားရမယ် ဟုတ်လား”

စီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

စီးယုကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား”

စီးယုကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်တို့ သွားကြပါနဲ့”

လုထင်းက...

“သွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် နောင်ကြီး သည်မှာနေခဲ့ပြီး ဆေး

ကုရမယ်”

“ဘာ”

“ကျုပ် အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် စီးယုကြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စီးယုကြီးက ကျန်းကိုးအား လက်ခံကာ ဆေးကုပေးခဲ့လေသည်။

လုထင်းကား အိမ်ပြန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

စီးယုကြီးက လုထင်း အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

“သခင်လေးလုဟာ ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်လေးပါပဲ။ သူဟာ တစ်ချိန်မှာ နယ်စားရာထူးကို ဆက်ခံရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သာမန်လူတစ်ယောက်လိုပဲ နေချင်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ သူက အိမ်မှာမနေတော့ဘဲ ထွက်သွားပြီး လျှောက်သွားနေခဲ့တာပါပဲ”

လုထင်းမှာ နယ်စားသားတော်လေး ဖြစ်လေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားသည် အလွန်ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသူ ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အားကိုးအားထားပြုရသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင်...

ကောက်ကျင်းနယ်စားသည် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ သူဟာ ဩဇာတိက္ကမကြီးမားတဲ့ ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးရဲ့သားကိုး။ သူက နန်းတွင်းမှာ မနေဘဲ လေလွင့်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ သူ အိမ်ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါ

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

တယ်လေ”

ကျန်းကိုးလည်း လုထင်း အိမ်ပြန်သွားသည်ကို သဘောတူလိုက်လေသည်။

စီးယုကြီးက ကျန်းကိုး၏ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက ဝေဒနာများ သက်သာသွားလျှင် စီးယုကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

သူ၏သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုနိုင်သေးပါ။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးကျူးစွမ်းထံသို့ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အိပ်မက်

ကျန်းကိုးက ဦးလေးကျူစွမ်း၏ ဆိုင်ကလေးသို့ ပြန်သွား
ခဲ့လေသည်။

မြို့ကလေးကား ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသေးဘဲ စည်ကား
သိုက်မြိုက်နေဆဲ။

ဦးလေးကျူစွမ်း၏ဆိုင်ကလည်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ထားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးက နံနက်စောစောအချိန် ရောက်သွားသည် ဖြစ်ရ
ကား ဦးလေးကျူစွမ်း၏ဆိုင်၌ လူရှင်းနေ၏။

ကျန်းကိုးက ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲ၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ကျန်းကိုးက စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

မကြာပါချေ။

ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက် ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆိုင်လှလင်မှာ ကျန်းကိုး မတွေ့ဖူးသော မျက်နှာစိမ်းတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လှလင်က ကျန်းကိုးထံ လှမ်းလာပြီး...

“အစ်ကိုလေး ဘာများသုံးဆောင်မလဲ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“ငါက စားသောက်ဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“ခင်ဗျာ”

“သည်က ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကျူစွမ်းကို တွေ့ချင်တယ်၊ သူ
ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်လှလင်က...

“ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကျူစွမ်းက အနားယူနေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ
ကိုယ်စား တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေတဲ့လူက...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ ကျန်းကိုးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“အေး သူ့ကိုပဲ သွားခေါ်လိုက်”

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဆိုလေလင်က အရိုအသေပေးကာ ထွက်သွား၏။

ကျန်းကိုး ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

ဆိုလေလင်က လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျန်းကိုးမှာ ဆိုင်လှလင် ခေါ်လာသူကို မြင်လျှင်...

“ဟင်”

မျက်လုံးပြူးကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

ဆိုလေလင် ခေါ်လာသူမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင်
ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျန်းကိုး အံ့သြသွားရသည်မှာ ထိုမိန်းကလေးသည် ဝူချိန်း
ဖမ်းဆီးသွားသည့် ကျူးကျူးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ ကျူးကျူးက
ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျန်းကိုးက ဘာတွေ အံ့သြနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“ညီမကို ဝူချိန်း ဖမ်းသွားတယ် မဟုတ်လား”

ကျူးကျူးက...

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သူ့လက်ထဲကနေ ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်လည်
လွတ်မြောက်လာတာလဲ ပြောပါဦး”

ကျူးကျူးက...

“အစ်ကိုလှလင်း ကယ်တင်ခဲ့တာပါ”

“လှလင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက အိမ်ပြန်သွားပြီ၊ သူဟာ ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီး
ရဲ့ သားတော်လေးဆိုတာ ညီမသိရဲ့လား”

ကျူးကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုလှလင်း ပြောပြလို့ ကျွန်မ အားလုံး သိထားပြီးပါပြီ
ရှင်”

ကျန်းကိုးသည် လှလင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။

“လှလင်းက အိမ်ကိုလဲ ပြန်သွားသေးတယ်၊ ညီမကိုလဲ လာ
ပြီး ကယ်တင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့”

ကျူးကျူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်အကြောင်းတွေကို အစ်ကိုလှလင်းက ရှင်းပြပါလိမ့်
မယ်ရှင်”

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အင်း ကျုပ်လဲလှည်းနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ဒါထက် ဦးလေးကျူးစွမ်းကော”

“ဖေဖေက အသက်ကြီးပါပြီ၊ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေကြောင့် စိတ်ပျက်သွားပြီး သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ ခုလဲ ဘုံကျောင်းကို သွားနေပါတယ်ရှင်”

ကျူးကျူး ရှင်းပြလိုက်လျှင် ကျန်းကိုး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကျူးစွမ်းသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်၍ အနားယူသင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ကျူးကျူးအား တစ်ယောက်ထဲ ထားပစ်ခဲ့ရမည့် အရေးမှာ ရင်လေးစရာ ကောင်းလှပေသည်။

လှည်းက နယ်စားသားတော်လေးတစ်ပါး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျူးကျူးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဦးလေးကျူးစွမ်း အနားယူသွားတော့မယ်ဆိုလို့ ညီမက သည်ဆိုက်ကို ဆက်ပြီး ဦးဆောင်နိုင်အောင်လို့ ဆိုင်လှလင်တွေ ထပ်ခေါ်ထားတာလား”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးကျူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သည်ဆိုက်ကို ဆက်မဖွင့်တော့ဘဲ ပိတ်လိုက်တော့မှာပါ”

“ဟင် ဆိုင်ပိတ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ညီမ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

ကျူးကျူးက ရှက်ပြီးလေးဖြင့်...

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ရှင်”

“ဘာ”

ကျန်းကိုး ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးကျူးနှင့် လှည်းတို့ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေကြ

ကြောင်း သူသိထားပြီ မဟုတ်ပါလား။

လှည်းက အိမ်ပြန်သွားပြီး ကျူးကျူးက အိမ်ထောင်ပြု

တော့မည်ဆိုသည်မှာ...

ကျန်းကိုးက...

“ညီမလေးက ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို

ပြောပြနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးကျူးက...

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါများ မေးနေရသေးတယ်၊ ကျွန်မက အစ်ကိုလုထင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကျန်းကိုး သိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း...မင်း၊ လုထင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ဟာ အစ်ကိုလုထင်းမဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ ပြောပါဦးရှင်”

ကျန်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်တော့သည်။

ကျူးကျူးက ရယ်မောရင်း...

“အစ်ကိုလုထင်းကလဲ အစ်ကိုကျန်းကိုး တအံ့တဩ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကဲ သိချင်တာတွေ ရှိရင် အစ်ကိုလုထင်း ရောက်လာမှပဲ မေးပေတော့၊ ခုတော့ အနားယူ စားသောက်လိုက်ပါဦးရှင်”

သူမ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် ဆိုင်လုလင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချက်ချင်းလာရောက်ချထားပေးလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

အရသာပြည့်စုံအောင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းကိုးက စားသောက်ရသည်မှာ အဆင်မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

လုထင်းက သူ့အား တစ်စုံတစ်ခု လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်ဟု လည်း ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“နောင်ကြီးကျန်းကိုး ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဗျ”

စကားသံနှင့်အတူ လုထင်းက ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းကိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“အေး ငါက မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွ”

လုထင်းက...

“ကျွန်တော်လဲ နောင်ကြီးက တွေ့ချင်နေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်လေ”

ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း ကျန်းကိုး၏စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းက ငါ့ကို ဘာတွေ လှည့်စားချင်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လှထင်းက...

“ကျွန်တော် ဘာများ လှည့်စားခဲ့လို့လဲဗျ”

“မင်းအကြောင်း မင်းသိပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ အထင်လွဲနေတာလဲ”

ကျန်းကိုးက...

“လှထင်း ဘယ်လိုတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်းနဲ့ ငါ လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

လှထင်းက...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

ထိုအခါမှ ကျန်းကိုးက ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

လှထင်းက...

“ဝူချိန်းက ဦးလေးစွမ်းရဲ့ အိမ်အထိ လိုက်လာပြီး ကျူးကျူးကို ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့အထိ ကျုပ်ပြောပြပြီးပါပြီ”

ကျန်းကိုးက...

“ဟုတ်တယ်လေ”

မီးတောက်လက်(၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

လှထင်းက...

“ပြီးတော့ နောင်ကြီးကို သမားတော်ကြီးဆီကို လိုက်ပို့ခဲ့တယ်”

“အေး မင်းက နယ်စားသား ဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဝူချိန်းက မင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောပြခဲ့သေးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝူချိန်းက ကျွန်တော့်ကို သိပေမယ့် ကျွန်တော်က သူ့ကိုမသိတော့ ခက်နေတာပေါ့”

“ဪ”

ကျန်းကိုး ခေါင်းညိတ်ကာ...

“မင်းကလဲ သည်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်သွားခဲ့တယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ အမှန်ဆိုရင် ဖေဖေဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်”

ကျန်းကိုးက နားထောင်နေလိုက်သည်။

လှထင်း ဆက်ပြော၏။

“ဝူချိန်း ထိတ်လန့်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိုင်းကွက်ဟာ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။ ဝူချိန်းက

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်သိုင်းကွက်ကို သိထားရင် ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့လဲ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ရိပ်မိခဲ့တယ်”

ကျန်းကိုးက...

“ဒါ မှန်တာပေါ့”

လုထင်းက...

“ဒါနဲ့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဖေဖေကို မေးခဲ့တယ်”

“သည်တော့”

“ဂူချိန်းရဲ့မိဘ ဘိုးဘွားတွေဟာ ကောက်ကျင်းနယ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဖေဖေဆီမှာ အမှုထမ်းပြီး အလုပ်အကျွေး ပြုစုခဲ့ဖူးကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့တယ်”

ကျန်းကိုးက...

“နယ်စားကြီးဟာ ဂူချိန်းတို့မိသားစုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဂူချိန်းဟာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက် ထွန်းဆိုသလို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးမပဲ့ပြင်လို့ မရဘဲ ဆိုးသွမ်းခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး မိဘတွေက သားသမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းလဲ ပြောပြတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘယ်လို ဆုံးမနှိမ်နင်းရမယ်ဆိုတာ သင်ပြပေးတယ်လေ”

ကျန်းကိုးက...

“မင်း ကံကောင်းသွားပေါ့”

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

လုထင်းက...

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ဖေဖေရဲ့ အထောက်အကူတွေက ဂူချိန်း ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းပေးကြသေးတယ်”

ကောက်ကျင်းနယ်စား၏ ဩဇာတိက္ကမကြီးမားရကား သူတပါးအတွက် ခက်ခဲသောကိစ္စသည် နယ်စားကြီးအတွက် အရေးမကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့၏။

ကျန်းကိုးက...

“မင်းက ဂူချိန်း ခိုအောင်းနေတဲ့ နေရာကို သိခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကို သွားတွေ့ပြီး ဆုံးမလိုက်တယ်၊ ကျူးကျူးကို ကယ်တင်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျူးကျူးက မင်းနဲ့လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ သည်ကိစ္စကကော”

လုထင်းက...

“ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်း အားလုံးသိနေပါတယ်၊ ကျူးကျူးနဲ့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်”

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးသည် လူထင်းအား အလွန်ချစ်
မြတ်နိုးကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

လူထင်းက...

“ကဲ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေသေးသလား ပြောပါဦးဗျာ”

ကျန်းကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက သည်လိုရှင်းပြတော့ ငါစိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း
မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

လူထင်းက...

“ဒါဆို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျန်းကိုးက...

“ဝူချိန်းလဲ သေသွားပြီ၊ မင်းလဲ အိမ်နဲ့ပြန်ပြီး အဆင်ပြေ
သွားပြီဆိုတော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ကွာ၊ အားလုံး အေးအေး
ချမ်းချမ်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပတဲ့အခါ ငါ့ကို ဖိတ်မှာလား”

လူထင်းက...

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ မဖိတ်လို့ ဖြစ်မလား”

ကျန်းကိုးက...

“ငါက မလာဘူးဆိုရင်ကော”

လူထင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

သိုင်းလောကသားများသည် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေ
ထိုင်လိုကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အရပ်ဘက် ပွဲလမ်းသဘင်များကို
တက်ရောက်လေ့ မရှိကြသလောက် ဖြစ်သည်။

ကျန်းကိုးက သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ
လား။ လူထင်းက...

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါလာနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားပါမယ်၊ ကဲ ငါသွားလိုက်ဦး

မယ်”

လူထင်းက...

“နောင်ကြီးက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ကျန်းကိုးက...

“ဦးလေးကျူးစွမ်းကို နှုတ်မဆက်ရသေးဘူး၊ ငါသွားပြီး
နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လူထင်း သဘောတူလိုက်၏။ ကျန်းကိုးက ကျူးကျူးကိုပါ
နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျူးကျူးက...

“သူ သည်ကို ပြန်လာပါဦးမလား”

ဟု လုထင်းကို မေးလိုက်သည်။

လုထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူပြန်လာမယ် မထင်ဘူး”

ကျူးကျူးက...

“သူက...”

“သည်နေရာမှာ သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး
လို့ သဘောထားပြီး ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လုထင်း ရှင်းပြလိုက်ရာ ကျူးကျူး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
လေသည်။

လုထင်း၏မျက်လုံးများ ရိဝေနေ၏။

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

စိတ်ထဲမှ တောင်းပန်လိုက်၏။

လုထင်းက ကျန်းကိုးအား တောင်းပန်လိုက်သည်မှာ အ
ဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

❖ ❖ ❖

မီးတောက်လက်(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

လုထင်းက ဂူချိန်းကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။

ဂူချိန်းကလည်း သူ့အား ရှာနေခြင်းကြောင့် များမကြာမီ
တွေ့ဆုံမိကြလေသည်။

ဂူချိန်းက ကျူးကျူးကို လုထင်း လက်ထဲ ပြန်လည်ပေးအပ်
ရန် လိုက်ရှာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းသည် တစ်ချိန်က လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

မုကူးလှံနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည့် နောက်ပိုင်း စိတ်ထားပြောင်း
လဲသွားကာ တောင်ကြားထဲ၌ပင် တစ်သက်လုံး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ပေယျိုကျင်းက သူတို့မိသားစုအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်
သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း မိသားစု ဒုက္ခမရောက်စေဖို့ သိုင်းလောက
သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုထင်းက ဂူချိန်းမှာ နောင်တ တရားရနေသူတစ်ယောက်
ဟု ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

မကောင်းမှု မှန်သမျှကို စွန့်လွှတ်ကာ နောင်တရနေသူ
တစ်ယောက်အား သူက ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

ဂူချိန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂူချိန်းက ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သူ၏မိသားစုနှင့်
အတူ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်တွေ့မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝူချိန်းအပေါ် စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့် အသက်ချမ်းသာပေး
ပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့မိသည်ကို လှထင်းက တောင်းပန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

အဖြစ်မှန်ကို ကျန်းကိုးနှင့်တကွ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိ
နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဝူချိန်းနှင့် သူ၏မိသားစုကိုလည်း သိုင်းလောက၌ ဘယ်
သောအခါမျှ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM